

REGO

☆ **RUSIA ESPERANTO-GAZETO** ☆

komuna eldono de REU kaj REJM

№ 3 (22) junio 2004

en la numero

intervjuo kun Boris Kolker

“Esperantista Printempo en Uralo” kaj aliaj renkontiĝoj

aperis nova romano de Mikaelo Bronŝtejn

“Prezenti Esperanton” de Giuseppe Castelli

“Intertraktantoj” – traduko de la fantasta rakonto de S.Lukjanenko

“Bulteno de REU” kaj “REJM-info”

novaĵoj, anekdotoj kaj multo alia

Moskvo, 2004

ESPERANTISTA PRINTEMPO EN URALO

NE BATALI KONTRAŬ, SED LABORI POR

intervjuo kun Boris Kolker okaze de lia 65-jariĝo

Ĉu vi povas rakonti pri via esperantistiĝo? Kiam kaj kiel ĝi okazis?

Mi eksciis pri Esperanto komence de la jaro 1956, tra leginte en la ruslingva versio de la revuo "Pollando" artikolon de Isaj Dratwer "Pollando – patrujo de Esperanto". La artikolo kaj la ideo

de Esperanto ege impresis min. Post multaj jaroj, kiam mi mem aŭtoris multajn similajn publikaĵojn, mi legis tiun artikolon, kiu ĉi-foje impresis min kiel tute ordinara. La 30-an de novembro 1957 mi komencis reskribi en kajeron libreton de N.D.Andrejev kun koncizaj gramatiko kaj vortareto de Esperanto. Tiun daton mi konsideras kiel la daton de mia esperantistiĝo. Post du monatoj mi organizis la unuan rondeton, kaj instruante lernis mem.

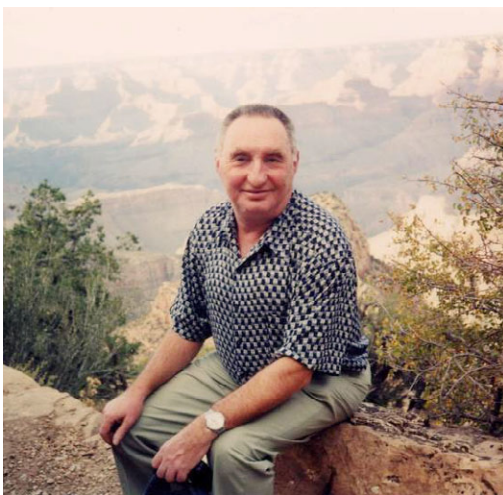
Kiu estis la unua partoprenita de vi E-tendaro? Kio interesa okazis en ĝi?

Mia unua tendaro estis la 2-a Balta Esperanto-Tendaro (BET) en Estonio en la jaro 1960. Tiutempe la homoj preskaŭ ne vojaĝis. Do mia vojaĝo Kiŝinjev-Moskva-Tartu-Tallinn-Leningrad-Kiŝinjev (kaj ĉeaj renkontiĝoj kun esperantistoj) aspektis kvazaŭ ĉirkaŭmonda. En la tendaro mi unuafoje aŭdis Esperantajn kantojn ("Esperanto estas la lingvo por ni" kaj aliajn), amikiĝis kun Hilda Dresen, unuafoje tradukis simplan kanteton kun mia samĉambrano Vitas Ŝilas kaj fondis la tradician Tendaran Universitaton per tri prelegoj pri interlingvistiko (kiujn mi verkis sub gvido de akademiano Paul Ariste).

Ĉar vi estas kunfondinto kaj kungvidinto de SEJM (Sovetia Esperantista Junulara Movado), ĉu vi povas nomi iun daton, kiun oni povas konsideri kiel naskiĝdaton de tiu unua postmilita tutlanda sovetia E-unuiĝo?

Tio povas esti la 16-a de decembro 1965. Tiuvespere, post mia prelego en la Interlingvistika Sekcio de la Instituto de Lingvoscienco, Vladimir Samodaj kaj mi sidis ĉe kafotaso en proksima kafejo, pridiskutis la ideon de Anatolo Gonĉarov kaj decidis krei tiun junularan organizaĵon.

Vi estis la unua sovetia komitatano de TEJO, Ĉefdelegito kaj komitatano de UEA. Havante tiel grandan sperton de internacia agado kaj loĝante nun en Usono, ĉu vi plu sentas vin reprezentanto de la rusia esperantistaro?

Mi ĉiam serĉas freŝajn fortojn en diversaj landoj por engaĝi ilin en Esperanto-aktivadon. Lastatempe mi kreskigas novajn verkistojn en mia Internacia Perfektiga Koresponda Kurso (IPKK). Ĉar plej bone mi konas esperantistojn el Rusio kaj eks-Sovetio, mi klopodas promocii plurajn el ili en tiuj sferoj, kie mi havas influon: la internacia gazeto “Monato”, la Akademio de Esperanto, la Komitato de UEA kaj aliaj.

Dum via 11-jara loĝado en Usono vi certe partoprenis

landajn E-kongresojn, vizitis klubkunvenojn. Per kio tiuj aranĝoj diferencas de la nialandaj? Ĉu ekzistas en Usono io simila al niaj someraj tendaroj?

Mi partoprenis nemulte da esperantistaj aranĝoj en Usono, ĉar ili estas mallongdaŭraj kaj postulas grandajn vojaĝ-elspezojn. Ŝajnas al mi, ke la kluba vivo en Usono estas ne sufiĉe vigla. Io simila al la rusiaj tendaroj estas usonaj-kanadaj renkontiĝoj en Okemo, sed ili estas nur tritagaj. Altnivelaj estas NASK-oj (la “Nord-Amerika Somera Kursaro” de Esperanto), sed ili estas ege multekostaj.

Kio al vi pleje mankas en Usono el tio, kion vi havis ĉi tie antaŭ la transloĝiĝo?

Unuavice, la juneco kaj tio bona, kio estas ligita kun ĝi.

Ĉu vi planas dum proksimaj jaroj viziti Rusion? Se jes, ĉu vi strebos partopreni dum la vizito iun rusian E-aranĝon?

Se mia edzino Esther kaj mi bonŝancos partopreni en la 90-a Universala Kongreso en Vilnius, ni klopodos viziti Rusion. Se tiutempe okazos alloga esperantista aranĝo, ni strebos partopreni en ĝi dum kelkaj tagoj. Kaj intertempe mi antaŭĝuas renkontiĝi kun pluraj rusiaj esperantistoj en la 89-a Universala Kongreso en Pekino.

Se vi povus havi en Rusio same interesan kaj same salajratan laboron, kiel vi havas en Usono, ĉu vi preferus reveni en Rusion aŭ restus en Usono?

Oni ne povas eniri en la saman riveron dufoje. Ni sentas nun Usonon kiel nian hejmlandon.

Kian laboron vi faras kiel E-akademiano? Ĉu la Akademio preparas iun projekton, interesan por pli-malpli vasta tavolo de klera esperantistaro? Se jes, ĉu vi mem partoprenas en la projekto?

En la Interreta epoko akademianoj multe komunikiĝas kaj diskutas. Sed mal-

multo el tio atingas la publikon. El “soci-utila” agado mi nomu la Akademian Konsultojn (kiu kolektive preparas respondojn al prezentataj subtilaj demandoj) kaj laboron pri la 9-a Oficiala Aldono (kiun faras la Sekcio pri la Ĝenerala Vortaro). Mi estas aktiva ano de ambaŭ akademiaj kolektivoj.

Ĉu vi provis iam kalkuli (almenaŭ proksimume): a) la suman eldonkvanton de viaj lernolibroj? b) la nombron de ĉiuj viaj E-lernintoj (ĉeestaj kaj korespondaj)?

Tio estus malfacilaj taskoj.

a) Mia baza lernolibro aperis (krom la unua ĵurnala versio) eble en 50 mil ekzempleroj (eldonejo “Nauka”, multobligoj en Ufa kaj en multaj urboj de Sovet-Unio). La ekspres-kurso aperis en la fama scienc-populara revuo “Kemio kaj vivo” en la kvanto 265 mil ekzempleroj plus 3 mil ekzempleroj kiel libreto. “Vojaĝo en Esperanto-lando” aperis en 5500 ekzempleroj. Aldone – modernigitaj versioj de la lernolibroj en Interreto, kiujn elŝutis miloj da homoj.

b) Mian amasan korespondan kurson dum 23 jaroj finis 883 personoj: mi havas plenan liston de diplomitoj kun diplomnumeroj. Pri lernintoj en alispekaj kursoj mi ne havas imagon; nu, almenaŭ 500 personoj. Krome, tre multaj homoj konsideras min sia instruisto, ĉar ili lernis Esperanton per miaj lernolibroj presitaj kaj Interretaj.

Ĉu vi planas verki kaj aperi novajn librojn? Se jam estas iuj planoj, kiaj libroj tio povos esti?

Mi havas nur unu planon: aperi ĉe UEA la trian eldonon de “Vojaĝo en Esperanto-lando”, kiu estos eĉ pli alloga ol la dua. Kaj mi havas kelkajn revojn: a) eldoni la modernigitajn versiojn de la lernolibro kaj ekspres-kurso kiel unu libron, lukse grafikumitan; b) prilabori kaj eldoni libroforme mian disertacion “Kontribuo de la rusa lingvo al la formiĝo kaj evoluo de Esperanto”; c) verki libron pri Ludoviko Zamenhof.

Ĉu vi havis iam ideon ĉesigi vian aktivan E-agadon kaj dediĉi vian liberiĝontan tempon al io alia?

Eble mi faros tion post 35 jaroj. Sed tiun tempon necesas ĝisvivi. Statistika esploro, farita en Germanio, montris, ke esperantistoj vivas pli longe ol averaĝaj so-

cianoj. Kial do rezigni la eliksiron de longviveco?

Kiel vi taksas la agadon de Renato Corsetti en la posteno de UEA-prezidanto? Kiu laŭ vi estus la plej bona kandidato por tiu ĉi posteno en novaj elektoj ĉi-somere?

Renato Corsetti estas la plej demokratia Prezidanto de UEA. Li ne atendas, ke iu skribu al li pri io. Renato mem iniciatas kaj promocias multajn agadojn kaj regule komunikiĝas kun miloj da homoj. Vi ne imagas, kiel populara li estas en Brazilo – la lando kun tre dinamisma Esperanto-movado. Mi esperas, ke li reelektiĝos en Pekino por unu plia periodo.

Kion vi opinias pri ĝenerala stato de la lingvo Esperanto kaj E-movado nun? Ĉu ĝi progresas dum lastaj jaroj?

Mi trovas la nunan ĝeneralan staton de la movado nemalbona kaj ligas multajn ĝiajn estontajn sukcesojn kun Interreto. Iam Laszlo Szilvasi trafe diris, ke Esperanto kaj Interreto estas kvazaŭ kreitaj unu por la alia. Tiun proksimecon indas eluzi maksimume.

Ĉu vi kredas, ke en proksimaj jardekoj Esperanto povas havi esence (almenaŭ kelkoble) pli vastan uzadon ol ĝi havas nun, ke aperos en la mondo kelkoble pli da E-parolantoj ol estas nun?

Mi lernis la lingvon, kiam ĝi estis 70-jaraĝa. Mi aktivas en Esperantujo dum preskaŭ duonjarcento. Intertempe Esperanto havis multajn sukcesojn en multaj lokoj kaj multaj sferoj (ankaŭ malsukcesoj ne mankis), sed okazis nenio eksterordinara. Kvankam mi rigardas en la estontecon de Esperanto kun optimismo, mi ne esperas vidi revoluciajn ŝanĝojn dum mia restinta vivo. Mi estos ĝoja, se mi eraras.

Kiel vi rilatas al la konkurenco inter la angla lingvo kaj Esperanto?

Mi ne vidas konkurencon inter ili. Ambaŭ havas siajn niĉojn, same kiel kelkaj aliaj lingvoj, uzataj en internacia komunikiĝo. Anstataŭ batali KONTRAŬ la angla lingvo, estas preferinde labori POR Esperanto: informi, instrui, apliki, kongresumi, verki, legi, skribi, korespondi, kanti, krei esperantistajn familiojn; eĉ iam simple babili pri bagateloj – la lingvo vivas nur en uzado.

Kiu originala E-beletraĵo pleje impresis vin dum la legado?

Mia plej ŝatata libro estas “Kredu min, sinjorino!” de Cesaro Rossetti. Mi varme rekomendas ĝin al ĉiuj.

Ĉu vi povas memori kaj rakonti iun interesan okazintaĵon el via longa esperantista vivo?

Mi ja povus rakonti eĉ kelkajn, sed tio trolongigus nian jam sufiĉe longan intervjuon. Prefere mi faru tion iam aparte.

intervjuis Viktoro Aroloviĉ kaj Garik Kokolija

INTERNACIA RENKONTIĜO EN ARMENIO

Antikva, riĉa je memorindaj ekskurslokoj, Armenia tero invitas geamikojn el proksimaj kaj malrpoksimaj regionoj partopreni Internacian E-renkontiĝon la 18-24-an de junio 2004, dediĉitan al la 100-jariĝo de Gurgjen Sevak, fama armena esperantisto, akademiano de Esperanto.

Vin atendas varia kaj riĉa programo: interkona vespero, solena akcepto en AOKS (domo de amikeco), prelegoj, diskutoj, sportaj konkursoj, koncertoj, E-ludoj, ekskursoj, amuzvespero, instruado de kantoj, aŭkcio, voĉdonado por s-ro kaj s-ino IER ktp.

Aliĝkotizo ne estas. Restadkostoj: hoteloj en la centro de Erevano de 15 ĝis 100 dolaroj tage, inkluzive matenmanĝon (antaŭmendo necesas). Manĝado: povas esti organizita kaj memstara (ekde 10 dolaroj tage), laŭ deziro. Por ekskursoj necesos pagi aparte. Pri la alveno bonvolu anonci anticipe.

Ni atendas ne nur e-istojn, sed ankaŭ simpatiantojn de Esperanto. Kontak-tadreso: <karinko_arm@yahoo.com>, <Bella.Karapetian@wfp.org>.

Esperantista Printempo en Uralo

La 1-3-an de

Salutas nin suna veter',
Salutas nin freŝa aer',
Ĉar zorgis pri l' hasta de vintro forkur'
Gastama Jekaterinburg'.

Ura, ura, Uralo!
Valsigu kune nin
En la printempa balo –
Donaco de l' destin'.
Ura, ura, Uralo!
Alvenis nia temp'
Dum ĝojo kaj dum malo
Ni restu en printemp'!

Ni ludu kun sprita sagac',
Ni kantu kaj dancu sen lac',
Sufiĉas nur horo por dormi ĝis vek'
En gaja medio de SVEK.

Mikaelo Bronŝtejn (Tihvin)

majo plensukcese, plezurige kaj interese en Jekaterinburg pasis la regiona renkontiĝo “Esperantista Printempo en Uralo”. Ni, la organizantoj, raportas, ke la renkonton ĝuis 64 (sesdek kvar) registritaj partoprenintoj el 20 (!) urboj – de Novosibirsk ĝis Sankt-Peterburg. Kompare al la pasintjara renkontiĝo en Toboljsk okazis preskaŭ duobla kresko (en “Primavero en Toboljsk” estis 33 partoprenintoj el 11 urboj)! Ĉiuj oficialaj kaj neoficialaj programeroj pasis sukcese, la ĝenerala etoso estis vere ĝuinda, amika kaj distra. La organizantoj ricevis multajn dankojn pro tio, ke sukcesis krei ĝuste tian agrablan neformalan etoson. Ĉe la tt-ejo <<http://komencanto.narod.ru>> aperis la fotoj pri la aranĝo.

PRINTEMPAJ SPERTOJ EL JEKATERINBURG

Tasko de ĉiu regiona renkontiĝo estas kunigo kaj reaktivigo de esperantistoj loĝantaj en pli-malpli relativa geografia proksimeco. Tial ĝia programo havas plej ofte universalan karakteron kaj devas esti nuancata ĝis bezonoj kaj deziroj de diversaj celgrupoj de partoprenantoj. La organizantoj de la ĉi-jara “Esperantista Printempo en Uralo” ofertis la programon, kies varieco spegulis diversajn bezonojn kaj similis al zorge ekvilibrata bunteco kalejdoskop, kie ĉiu parteto de la unueca bildo estis neripeteble alloga kaj interesokapta elemento.

La lingva kaj kulturkleriga partoj de la programo efektiviĝis preskaŭ sen interrompoj kaj paŭzoj, kaj neniuj montris kontraŭstaran sintenon aŭ kaŝitan

LLZ, Vladimir Opletajev kaj Mikaelo Bronŝtejn

indiferenton, kiel iufoje okazas, kiam sur podio antaŭ mute enua publiko palavre digresias invitita aŭ hejmdevena prelegulo. Engaĝiteco kaj prompta aktiveco de la partoprenantoj premisis senĝenan dialogon, el kiu ĉiufoje fontis ideoj, neordinaraj konkludoj kaj sugestoj. La brila vico de sprite kaj sigle nomataj VIP (Vere Interesaj Personoj) dum siaj aŭtoraj programoj ĉiam kolektis plenan salonon da atentaj aŭskultantoj. Mikaelo Bronŝtejn, Garik Kokolija, Anatolo Radajev, Gafur Gazizi, Tatjana

Viktor Kudrjavcev

Vŝivceva estas getalentuloj, kiuj pro siaj elstaraj, ĉefe literaturaj sukcesoj meritas apartan atenton kaj sincerajn aplaŭdojn. Mikaelo Bronŝtejn prezentis sian novan kompaktan diskon “Mia nomo ne gravas” kaj novan romanon pri la peterburga esperantisto A.Postnikov. Evidente, ĉi tiu libro, majstre kaj verve priskribanta la akrajn eventojn el la komenco de la pasinta jarcento en la cara Ruslando fariĝos inter frandemaj legemuloj furora verko. Por multaj novicoj aŭ izolitaj esperantistoj, kiuj ne havas eblon partopreni grandajn enlandajn forumojn, la renkontiĝo kun niaj eminentaj literaturistoj signifis unikan aliron al altnivela aŭtenta Esperanta literaturo.

Disputon pri la titola temo de la renkontiĝo gvidis Viktor Kudrjavcev, kiu lanĉis ĝin aperinte antaŭ la publiko en la rolo de la plej fama beletra revemulo kaj idealisto – hidalgo Don Quijote de La Mancha. Li penis realigi sian taskon sentrude, sed lerte kaj provoke agitis la ĉeestantojn eldiri siajn opiniojn, kiuj variis de privataj spertoj, individuaj sintenoj kaj ideoj ĝis ekzotikaj proponoj. Fine evidentiĝis ke la kerna ideo de la disputo riveligis jam en ĝia titolo “Esperanto-movado bezonas kaj Idealistojn kaj Realistojn”. Inter tiuj ĉi du specioj de la Esperanto-komunumanoj esence ne estas antagonismo nek ekzistas strikte markitaj limoj, ĉar por ĉiu prudentulo aktuale gravas la instiga slogano, kiun refoje insiste aŭdigis Viktor Kudrjavcev role de la sincera inĝenia protagonisto-hidalgo: “Ni laboru kunel!”.

La dumtaga aktivado kontinuus senĝene tra la nokto, kaj tre oportuna saloneto kiel akcesora kunvenejo kun tablo plena de trinkaĵoj kaj ordinaraj turistaj manĝaĵoj, rapide kaj laŭpove improvizata de ĉiuj ĉeestantoj, eble anstataŭis la tradician lignofajron, sed ne malpli ol braĝo arde varmigis la korojn kaj spertis gajajn dancojn, karambolojn, kantojn kaj gitarludon ĝis frua mateno. La amika kunestado kiel reflektas de la agrablaj printempaj tagoj kaj

Aleksandr Kalaŝnikov

Anatolij Radajev kaj Gafur Gazizi

noktoj vibrigis ĉies animojn agordante ilin al skuaj rememoroj pri pasintaj eventoj kaj amikoj, plenigante la korojn per novaj esperoj.

En la streĉa programo troviĝis niĉoj ankaŭ por eksterlingvaj servoj: busa ekskurso tra la urbo, ekskurso en la unika muzeo de ŝtonoj kaj mineraloj, vizito al la novkonstruita Katedralo sur sango memore al la kanonizitaj caraj gefamilianoj kaj vojaĝo al “Ganina jama” – funebra fererca minejo, kie ĉesis la tera vojo de la lasta rusia cara familio. Ni ĉiuj estis ravitaj de la nova fabela monakejo kun lignaj preĝejoj kaj katedraloj konstruitaj

ĉi tie post la jaro 2000 en origina rusa antaŭbizanca stilo omaĝe al la viktimoj de la sanga revolucia torento. Multaj esperantistoj asertis, ke ili nepre revenos ĉi tien kun siaj infanoj, car ĉiupaŝe en tiu ĉi pinarba kaj betula tristejo oni sentas beatan sanktecon, purigan kaj reanimigan forton de la elkora pentado.

Apartan dankon ni devas esprimi al la jekaterinburga organiza teamo, kiu multe klopodis por altnivela sukcesigo de la renkontiĝo, kaj ĉiu persono el tiu ĉi gastama grupo estis aklame laŭdata en la ferma ceremonio. Tamen ĉiujn preparlaborojn motoris, ideojn generis kaj fortojn unuigis la konata duopo Raja kaj Viktor Kudrjavcev – homoj, kies organizaj talentoj, esperantista sindonemo kaj senlaca aktiveco povas vekti nur sentojn de estimo.

Fine, ĉagrene sed optimisme ni adiaŭis al la gastama Jekaterinburg plenaj de esperoj pri nova esperantista printempo venontjare.

Vladimir Opletajev (Surgut)

PRI JEKATERINBURGA RENKONTIĜO

Karuloj! Kion vi faris dum la majaj festoj? Ĉu vi parolis E-te kun amikoj? Ĉu vi ĝuis mirindan etoson, kiu aperas dum altnivelaj E-renkontoj? Ĉu vi plibonigis vian lingvoposedon dank’ al talenta instruisto, kiel V.Opletajev el Surgut? Ĉu vi partoprenis viglan, allogan, tute ne tedan diskuton pri idealistoj kaj realistoj en E-vivo? Ĉu vi vizitis novajn vidindaĵojn, ĉu vi ekskursis tra historiplenaj lokoj de Jekaterinburg kaj estis tre impresita de rakontoj pri la lasta cara familio? Eble, vi sidis vid-alvide kun vere interesaj personoj, kiel M.Bronŝtejn, G.Kokolija kaj A.Radajev, povis aŭskulti kaj aplaŭdi al ili persone? Kaj, ŝajnas, vi reale aŭ sonĝe spektis spritan Bluf-klubon, kie A.Kalaŝnikov, V.Opletajev kaj G.Kokolija montris neelĉerpeblan fantazion kaj kapablon

Dilara Gadirova

paroli kaj paroli nian karan E-ton. Mi jam kredas, ke ne nur mi kaj venintaj homoj kantis kaj dancis laŭ E-melodioj, sed ankaŭ la tuta mondo aliĝis al niaj noktaj festoj. Verŝajne, mi estas tre sentema kaj emocia homo, ĉar, veninte hejmen, mi komencis rakonti al miaj gelerantoj pri la renkontiĝo E-te anstataŭ angle. Krome, pasis kelkaj semajnoj, sed en mia kapo daŭre sonas E-kantoj. Specialan dankon al la mastroj de la vere sukcesa renkontiĝo – al Raja kaj Viktoro Kudrjavcev kaj lokaj E-istoj. Ili faris grandegan, brilan preparon por ni, gastoj, kaj vere surprizis nin.

Tatjana kaj Timofej Vŝivcev-oj

Dilara Gadirova (Toboljsk)

BRONŜTEJNESKE POST LA “PRINTEMPO...”

Finfine, post longa vojaĝo tra l’ urboj
 Miass, Ĉelabinsko, Jekaterinburgo
 Mi hejmen revenas, ravita kaj laca,
 Kaj iom ripozi tre volas en paco.
 Sed dum l’ endormiĝ’ antaŭ miaj okuloj
 Mi vidas denove l’ amikojn nebulajn.
 Ne nur per okuloj, sed ankaŭ per koro
 Mi vidas l’ amikojn ĉi tiam jam forajn:
 Jen neforgesebla amiko Viktoro,
 En la programeroj bonega aktoro,
 Jen Garik babilas – amiko ampleksa,
 Ĉe la junulinoj sendube sukcesa,
 Amik’ Mikaelo por rondo amika
 Gitaras kaj kantas – tre ĝojas publiko,
 Pri l’ bona prononco, akcentoj fiksitaj
 Amiko Volodja prelegas tre sprite.
 Gitarakompanion bezonas popolo,
 Ho, kie vi estas, amik’ Anatolo?
 Kun arda impeto, sen laco, sen fino
 Amik’ Aleksandro valsigas knabinojn.
 Amik’ Firdaus dancas de-mur-al-muro,
 Rebatas spegulon amiko Gafuro,
 Kaj ĉirpas belvoĉe al mi l’ amikinoj

Tatjana, Natalja kaj Oljga – mastrinoj.
 Jen Raja-mastrino – ŝi blufas kun viroj
 Kaj pri l' fina venko parolas admire,
 Dilara elpaŝas amikavespere,
 Anĵela konstruas fabelon misteran,
 Kaj mi rotacias en ĉi karuselo –
 La plej bona vigla hundeto bela.
 Kaj multaj aliaj nebulaj kaj svagaj
 Preteras min fluge ŝvebantaj zigzage.
 Sed fine la lacaj okuloj fermiĝas
 Ho, kia feliĉo, mi ja endormiĝas!.

Tatjana Vŝivceva (Miass)

Jelena Staricina

RENKONTIĜO DE AMIKOJ-3

Aliĝu al RA-3, kiu estos IJK-postkongreso en Novosibirsk! Ni preparas por vi interesan programon. Vi havos multe da impresoj, ĉar niaj tradiciaj RA (Renkontiĝo de Amikoj) ĉiam okazas en netradiciaj lokoj. Ĉi-jare vi loĝos en arbaro, kie nin gastigos ekstrem-klubo de nia urbo. Profesie preparita ludo “Vojo de aventuroj” amuzos vin, kaj vi povos kontroli vian lertecon. Post la loĝado en arbaro vi rigardos la faman Akademian urbeton, kie vin atendas surpriza neordinara programo! **Datoj:** 20-a – 26-a de julio; se vi planas veturi de Kovrov (post IJK), aliĝu al la grupo de novosibirska esperantistoj! **Programo** komenciĝos matene la 20-an de julio. (Venu pli frue!) Ĝis la 25-a ni loĝos en la tendaro, kiun disponigas al ni Novosibirska ekstrem-klubo. La loko situas apud “Obskoje more”, 35 km for de la urbo. La ĉefa programero: ludo “Vojo de aventuroj”. La 25-an matene ni veturos al “Akadem-gorodok” kaj la programo daŭros tie. Vi povos rigardi la faman urbeton de sciencistoj kaj viziti muzeojn (la unikan muzeon de la Suno kaj la muzeon de geologio). Sed la ĉefa programero tie estos por vi tute neordinara! Ni luis por vi studion, kie oni faras animaciajn filmojn. Dum kelkaj horoj ni mem kreos tiuspecajn filmojn (certe en Esperanto). Dum la lasta vespero okazos kostumita balo. Imagu, post loĝado en arbaro vi partoprenos balon! Kaj vi eĉ povas ne zorgi pri kostumoj: pri ĉio zorgos ni! **Kondiĉoj:** ni loĝos en tendoj. Oni donos al ni ĉion necesan: tendojn, dormsakojn, k.t.p. Atentu: duŝo ne estos! Sed ĉiutage ni naĝos en la maro. Estos persono, kiu zorgos pri manĝado. Vi ne devos kuiri mem. Vi povas eĉ ne kunpreni manĝilojn. Sed! Se vi havos proprajn aĵojn, estos pli oportune al vi. **Prezoj:** la plena kotizo estas 2500 rubloj por la tuto. Rabatoj: se vi ne veturos al “Akadem-gorodok” – via pago estos 2100 rubloj; se vi ne partoprenos la ludon – minus 300 rublojn. Por eksterlandanoj: 75 eŭroj – 60 eŭroj – minus 8 eŭroj. **Kontaktoj:** Tiĥonov Jevgenij (aliĝiloj) – <sxakludanto@ngs.ru>, <e.tikhonov@cft.ru>, tel. (3832) 412526; Jurganov Vladimir – <juve@pochtamt.ru>.

Novosibirska E-klubo

Giuseppe Castelli (Italia)

Prezenti Esperanton

1. LA EŬRA DANĜERO

Esperanto? Ĝi laŭmodis en la epoko de mia avo! Sed vi neniam sukcesos malaperigi la naciajn lingvojn kaj anstataŭigi ilin per senkultura kaj senhistoria kodo, en kiu neniuj povus verki poemon aŭ diri “mi amas vin”...

Se vi neniam aŭdis tiajn protestojn, vi povas ĉesi legi. Sed verŝajne vi ja aŭdis ilin. Damnaj antaŭjuĝoj! Kiom longe ni devos batali kontraŭ ili?

La plej bona maniero forigi la antaŭjuĝojn estas, ke ni mem ne estigu ilin. Prezenti Esperanton ne facilas, kaj tre ofte ni mem, per niaj vortoj kaj nia konduto, donas tute malĝustan impreson; el tiu ĉi fakto, kaj ne el ia konspiro de la dioj, naskiĝas la antaŭjuĝoj.

Ekzemplo: la eŭro. Ofte esperantistoj argumentas: “Eŭropo decidis havigi al si komunan monon, nun necesas ankaŭ komuna lingvo!”. Ni pripensu la efikon de tia komparo.

La eŭro ne ekzistis antaŭ sia enkonduko en Eŭropo: oni kreis ĝin “el nenio” ĝuste por tiu celo. Do, komparante ĝin al Esperanto, ni plifortigas la disvastiĝintan opinion, ke Esperanto ne estas lingvo jam longe elprovita kaj funkcia, sed nura ideo ankoraŭ eksperimentenda.

Post mallonga periodo da kunekzistado kun la landaj monunuoj, la eŭro tute anstataŭis ilin. Do frazo kiel “Ni enkondukis la eŭron, ni enkonduku Esperanton” sonas kvazaŭ: “Malaperis liroj, markoj, guldenoj; nun malaperu la itala lingvo, la germana, la nederlanda...”.

Ĉu do, pro tiu danĝero de miskompreno, ni tre zorgeme parolu pri eŭro kaj Esperanto, atentigante pri la similaĵoj kaj diferencoj inter ili?

Laŭ mi ne, eĉ tio ne indas. Eblas distingi du kazojn:

Vi spertas pri eŭroprnivelaĵ politikaj agado kaj lobiado. Ekzemple vi membras en partio aŭ en internacia organizo, kaj dum via vivo vi multe rilatis al politikistoj kaj lernis kapti ilian atenton. Do vi certe povas rakonti pri Esperanto al eŭropaj gravuloj (se vi ial taksas tion farinda), kaj ne necesas ligi ĝin al tute senrilataj aferoj kiel ekzemple la eŭro.

Vi estas ordinarulo kiel mi: dum via vivo vi neniam renkontis gravan politikiston, neniam trejniĝis pri publika parolado, neniam publikigis artikolon en “Le monde diplomatique”, kaj pri Esperanto vi povas paroli nur kun la frizisto aŭ kun viaj amikoj el la trinkejo. Ĉu vi certas, ke ili ĝuus vian prelegon pri “Komuna mono kaj komuna lingvo”? Anstataŭ tiel teoriemi, rakontu al ili pri *via* vojaĝo tra Pollando aŭ pri *viaj* japanaj gastoj! Ni havas ion tre specialan kaj interesan por prezenti; la diskutojn pri monunuoj kaj lingvopolitiko ni povas lasi al la spertuloj.

2. LA CENTA VIKTIMO

Imagu cent homojn hazarde elektitajn, ekzemple la unuajn cent kiujn vi povus renkonti en homplena strato. Kiom el ili iam aŭdis pri Esperanto? Eble dek aŭ

dudek. Kiom el tiuj povus havi tempon kaj energion por lerni ĝin? Ni diru: kvin. Kiom el tiuj kvin povus vere decidi lerni Esperanton, se ili havus ŝancon? Eble unu: la ceteraj kvar havas antaŭjuĝojn, aŭ simple ne emas, ktp.

Do, el cent preterpasantoj *nur* unu povus fariĝi esperantisto. Sed el la plej riĉa miliardo da homoj sur la tero (la aliaj kvin miliardoj, bedaŭrinde, havas pli urĝajn zorgojn), 1% estas dek milionoj. Do, se ni kontaktus la ĝustajn homojn, eble ni ekhavas dek milionojn da esperantistoj en la mondo.

Bedaŭrinde ni uzas niajn rimedojn por ĝeni la malĝustajn 99 homojn, foje eĉ kvereli kun ili, ĉiukaze kapti ilian atenton kaj trudi al ili la opinion, ke Esperanto estas afero bona kaj ĝusta; kaj ni neglektas la solan jam konvinkitan. Li bezonus nur iom da subteno, kaj por tio sufiĉus: ke li trovu niajn retpaĝojn klaraj, ordaj kaj ĝisdataj; ke, veninte informiĝi ĉe nia klubo, li vidu normalan medion, sen flagoj, zamenhofaj statuaĉoj, stranguloj kun stelo sur la jako, kaj tutaj ŝrankoj da malnovegaj, malbeleagaj informiloj; ke, trovante en gazeto leteron pri Esperanto, li eksciu, ke nian lingvon ni uzas por vojaĝi, verki librojn kaj retpaĝojn, kanti rokmuzikon. Niaj leteroj, bedaŭrinde, plej ofte silentas pri tiuj *faktoj*, kaj prezenzas nur *tezojn*: Esperanto estus... povus... helpus... solvus... Ĉu tio helpas al nia kompatinda amiko?

Kiam vi prezentas Esperanton per tablo ĉe foiro, festivalo aŭ simile, eble vi havas kontakton kun centoj da homoj. Ne klopodu konvinki ĉiujn cent, ke Esperanto povus solvi la problemojn de la mondo: *ne eblas*.

Estu same afabla kaj tolerema al ĉiuj cent. Eble naŭdek vidos, pri kio temas, kaj tuj forkuros: nenia problemoj. Kvin atakos vin pri la neutileco de Esperanto kaj la neceso de la angla lingvo: ne diskutu. Aŭskultu ilian opinion kaj tuj okupiĝu pri la sekva vizitanto. La ceteraj kvin prenos viajn faldfoliojn kaj eble faros kelkajn demandojn; vi trankvile kaj informe respondos, kaj ili foriros kun bona impresoj pri via movado. Eble inter ili kaŝiĝas la venonta esperantisto! Kaj vi povas ĝoji, ĉar vi kontentigis lian informbezonon kaj ne kaptiĝis en malutilajn konfliktojn.

Viaj rimedoj estas limigitaj: ŝparu ilin por la ĝusta homo, kaj pri la aliaj ne zorgu tro.

3. EN NIA MEDIO, LAŬ NIA SPERTO

Ĉu vi rimarkis, ke kiam politika partio volas varbi inter la anoj de mezlernejo, ĝi ne sendas tien maljunan skabenon pri sporto kaj kulturo, sed lasas la gvidadon de asembleoj kaj la ceteran agadon al tiuj lernejoj, kiuj mem membras en la junularo de tiu partio?

Ĉu vi vidis en porvirinaj gazetoj tiujn reklamojn, kiuj proponas al la legantinoj labori por firmao montrante kaj vendante ŝminkaĵojn aŭ subvestaĵojn al siaj konatinoj?

Ĉu vi scias, ke en multaj centroj por helpi drogulojn laboras eksdroguloj?

Tio okazas ĉar partioj, firmaoj kaj helpcentroj scias, ke mezlernejo volonte aŭskultas alian mezlernejanon, dommastrino – alian dommastrinon, drogulo – eksdrogulon. Ili scias, ke agante en medio, kiun oni bone konas, oni pli facile akiras respekton kaj atenton. Ofte ni, esperantistoj, forgesas tion ĉi, kun

antaŭvideblaj rezultoj.

Se ni aranĝas informprelegon ĉe universitato, kaj tie prezentas Esperanton ne studentoj aŭ instruisto de tiu universitato, sed homoj el tute alia medio, la efiko estos malbona. Se mi, kiu neniam okupiĝis pri politiko, skribas al politikisto por ke li subtenu nian movadon, verŝajne mi ridindigos min kaj ankaŭ la movadon. Se mia kono de la itala lingvo estas ne pli ol averaĝa, kaj mi neniam trejniĝis pri komunikado, miaj leteroj al gazetoj malbone funkcios.

La risko ridindiĝi aparte grandas en la interreto, se oni tro haste elpaŝas kaj ĝenas aliulojn per sia nesperteco. Sed pli ĝenerale: kiam ni provas varbi inter katolikoj, kontraŭtutmondiĝemuloj, ĵurnalistoj sen esti mem katoliko, kontraŭtutmondiĝemulo, ĵurnalisto, ni agas same senrespondece, kiel se ni sendus drogulon vendi ŝminkajojn al dommastrinoj, dommastrinon reklami partion inter mezlernejanoj, kaj mezlernejanon labori kun droguloj.

Ofte oni kontraŭargumentas: “Se spertuloj farus ion, ekzemple lobius ĉe politikistoj, mi volonte lasus al ili la taskon; sed neniu faras ion, do mi decidis agi mem: estas pli bone ol nenio!”. Sed unue, ja pli bonus fari nenion ol difekti nian bildon agante en “danĝera” medio; due, ne nepre la alternativo estas fari nenion. Ĉiu el ni havas *sian* medion: kolegoj, amikoj, anoj de la sama asocio aŭ eklezio... Inter ili ni povas fidi nin mem kaj komuniki sen troa risko fuŝi. Kiam ni tie trovas interesiĝon, ni prezentu Esperanton tie: estos pli rezulte, kaj verŝajne pli agrable.

(represo el la revuo “L’esperanto”)

AROMA JALTO-2004

Jalto, Krimeo, 30.04-09.05.2004

La 16-a lingva E-festivalo “Aroma Jalto” sukcese pasis en bona amika etoso. Ĉi-jare ĝi allogis 117 geesperantistojn el 25 loĝlokoj de 6 landoj: Pollando (67), Ukrainio (40), Rusio (5), Hungario (2), Belorusio (2), Usono (1). En la renkontiĝo bone funkciis 3-gradaj Esperanto-kursoj. 16 komencantoj sukcese ekzameniĝis fine de la aranĝo. Estis interesaj: Universitato, lingva kaj landa prezentadoj, tabloludoj k.a. Kun abundaj agrablaj emocioj pasis la multenombraj piedmarŝoj kaj ekskursoj: Urso-monto, Baĥĉisaraja, Alupka, Livadia kaj Masandra palacoj, Nikita botanika ĝardeno k.a. Vespere, krom la tradiciaj aranĝoj: interkona vespero, KGS, intelektaj ludoj, okazis koncertoj de Pavel Moĵaev, Maksim Ŝabala, Oĉjo Ĉajka kaj la ĥoro el Gdansk “Gaja Velo”. Aktive partoprenis en “Aroma Jalto-2004” la redaktoroj de la junularaj revuoj “Kontakto” kaj “TEJO-tutmonde” Ĵenja Zvereva kaj Joel Amis.

La plej aktivaj ĉi-jare iĝis “Sinjorino Aroma Jalto-2004” – Katerina Semjonova (Berdjansjk), la titolon “Sinjoro Aroma Jalto-2004” ricevis du viroj – Pavel Moĵaev el Jalto kaj Oĉjo Ĉajka el Moskvo!

La sekva 17-a lingva E-festivalo “Aroma Jalto” okazos en la sama tempo post unu jaro (01-09.05.2005). Bonvenon, E-parolantoj!

Volodimir Hordijenko (Kiev)

KIEL AROMAS JALTO MAJE

Loko. Jam multajn fojojn okazis “Aroma Jalto” en la bazejo “Niva”, kaŝinta sin en kortoj proksime al la urbocentro kaj al la busstacio. La bazejo estas ne tre luksa, kaj ne tro malmultekosta, sed tre oportuna kaj hejmeca. Ĝuste tiuj kvalitoj pravigas la elekton de ĝi el inter la aliaj. Des pli, ke la urbo pli kaj pli al kutimiĝas al turistoj, kaj po iom kreskas kaj la kvanto de homoj, dezirantaj loĝigi gastojn en siaj loĝejoj, kaj la sumoj, kiujn oni petas kontraŭ tia servo.

Persone mi kun la edzino, la 6-monata fileto kaj du niaj neesperantistaj amikinoj, kunirintaj kun ni al Jalto, loĝis en simila loĝejo, situanta tuj ĉe la bazejo sen eliri al strato. Du grandaj ĉambroj kun kuirejo kaj necesejo-duŝejo sen varma akvo, malvarmaj kaj multekostaj: kontraŭ tioma sumo eblas lui loĝejon en Moskvo. (Same kosis en la bazejo “duonluksaj” ĉambroj.) Bonas ankoraŭ, ke ni sukcesis konvinki la mastron, ke li funkciigu por la noktoj gasan stovon, ĉar eksterdome estis pli varme.

Vetero. Plejparte estis sune kaj varme. Nur unu-du tagojn pluvis. La akvo kondutis strange: jen nokte estis ĝi sufiĉe varma, jen tage, kiam homoj sur plaĝoj sunbruniĝis, estis kvazaŭ el fridujo, tamen kristale pura kaj diafana.

Nokte la ĉielo plenis je steloj, kaj foje ni dum horo spektis luneklipson, kiam la ombro de Tero po iom ŝirmis la diskon de plena Luno. Mi, ŝajne, nur unu fojon antaŭe vidis tion.

Programo. Ĉiutage, post la matenmanĝo, okazis matena anonckunveno. Dum ĝi Volodja Hordijenko el Kievo, la ĉeforganizanto de “Aroma Jalto”, detale rakontis la programon. Mi al mia miro vizitis ĉiujn anonckunvenojn kaj tial sciis, kio okazos dum la tago. Por mi tio gravis, ĉar pro la infano mi ne povis partopreni ĉiujn programerojn. Ofte, kiam plejmulto marŝis tra montoj aŭ veturis al foraj lokoj, mi kun la edzino kaj la bebo trankvile promenis tra la urbo, ĝuante tian malrapidan vivritmon.

Ne, ni ne limis nin nur je la urbo. Ni iris, ekzemple, al Alupka palaco: necesas aldiri, ke nun en Granda Jalto (la ĉeno de urbetoj kaj loĝlokoj laŭ la marbordo inter Gurzuf kaj Faros) estas tre oportuna trafiko, la rapidaj busetoj multas kaj oftas. Aŭ kun poloj (pri ili iom poste) ni iris per ilia buso al Nikita botanika ĝardeno kaj Gurzuf. Kaj kun la fama jalta esperantisto Jefim Zajdman, jam ne tre juna sed tre vigla kaj aktiva, moskvanoj faris marŝon al la bazejo “Isari”, kie okazos ĉi-septembre la unua post multjara paŭzo festivalo “Velura Sezono”, iam tre-tre populara. Jefim volis, ke mi pritaksu la lokon, kaj proponis, ke mi gvidu la festivalajn koncertojn.

La ekskursoj kaj marŝoj okazis inter la tag- kaj la vespermanĝoj. Antaŭ la tagmanĝoj estis trinivelaj E-kursoj: la preskaŭ-elementa (ĉar ja nulaj komencantoj ne

rajtas partopreni en “Aroma Jalto”), la paroliga kaj, ni diru, la intelekta. La unuan (por la supre menciitaj poloj) ne malbone gvidis du knabinoj el Kievo: Alisa kaj Anja, lernantinoj de Volodja. La duan – same kievano Ole Pokotilo kaj foje mi. Kaj la lastan, certe, Tatjana Auderskaja el Odeso. Mi eĉ kelkfoje ne senefike partoprenis samtempe la viglajn babiladojn de la paroliga kurso kaj la cerbumadojn de la intelekta, simple farante kelkajn paŝojn jen al tiu, jen al la alia grupeto, kompakte sidantaj en la verda korto de la bazejo.

Post la kursoj okazis prelegoj de Somera Universitato. Diversajn interesajn rakontojn pri historio de la E-movado kaj pri E-vojaĝantoj faris Jefim Zajdman, iujn (ial mi forgesis pri kio) – Tatjana Auderskaja, ankaŭ mi: “Kiel Zamenhof estis faranta Esperanton”, “Kial finvenkismo kaj raŭmismo ne estas kontraŭoj” kaj “Apero kaj evoluo de alfabetoj”. Estis prezento de E-lingva revuo “Kontakto” kaj rakonto pri Japanio.

Post la vespermanĝoj kutime okazis koncertoj. El tiuj mi aparte memoras bonegan koncerton de Mevo (Paŝa Moĵajev el Simferopolj). Ĝi konsistis el 4 grandaj partoj: komunaj kantoj de diversaj aŭtoroj, Jefim-aj tradukoj de bardaj kantoj, propraj tradukoj de bardaj kantoj, propraj kaj Jefim-aj tradukoj de rok-operoj. Al

mi precipe plaĉis liaj tradukoj kaj la plenumado de kantoj de rusa bardo Mihail Ŝĉerbakov kaj el la rok-operoj “Evita” kaj “Jesuo Kristo Superstelo”. Koncertis ankaŭ Maksim Ŝabala (Poltavo), pola ĥoro kaj mi. Krome, vespere okazis la ludoj “Kuru-kuru” kaj KGS. Ambaŭfoje mi kaj Mevo kolektis teamojn kaj en preskaŭ samfortaj kaj tre interesaj “bataloj” mia teamo gajnis, kaj ni ĉiuj kune poste manĝis la gajnitajn tortojn.

Estis ankaŭ intelektaj ludoj, lingvaj prezentadoj (mi memoras du: pri la hispana kaj la hungara), spektado de filmoj (du bonegajn filmojn pri Odeso kaj ĉirkaŭ-Odesa naturo faris E-klubo de Tanja Auderskaja; krome estis filmoj pri antaŭaj E-aranĝoj en Rusio, alportitaj de Jefim) kaj freneza ludado de “Mafio” kaj “Trompludo” (certe, en Esperanto!) ĝis la 3-4-a horo nokte.

Homoj. La aranĝon partoprenis 103 personoj. 51 el ili estis maljunaj poloj, kiuj venis al “Aroma Jalto” per 2 busoj el Bidgoŝĉ. Nur deko da ili bone aŭ mezbone

parolis en Esperanto, sed la plejparto kvazaŭ pasis nur kelkajn lecionojn. Sed ili tre diligente vizitis la elementan kurson kaj penis ne tre laŭte krokodili.

Kaj ĉar la pola por mia orelo ne sonas kiel krokodilado, tial ŝajnis, ke oni parolis nur en Esperanto.

Vere, en la aranĝo regis unika malkrokodileco. Mi jam iom malkutimas al tio, ĉar, bedaŭrinde, en multaj rusiaj E-aranĝoj malgraŭ ĉio oni, plejparte junularo, ofte transiras al la rusa lingvo. Sed tie oni senlace, plengue kaj konstante parolis en Esperanto. Ĉu dank' al du hungaroj, kiuj estis parto de nia granda junulara kompanio, kiu ĉion estis faranta kune? Dubinde, kvankam tio helpis resti agorditaj al internacia etoso (ni ja ne konsideru la gepolojn, kiuj propravole kuiriĝis en propra pot). Ŝajne, dank' al sukcesa "ideigo" de la gejunuloj, kiuj esperantumas ne nur (aŭ ne plejparte) pro bona kompanio.

Estis bonega juna grupo el Kievo. De tie venis ankaŭ Mikaelo Lineckij kaj Nataŝa Ivanova por unu tago, por prezenti kun Maksim Ŝabala novan kompakt-diskon "Ukrainaj kantoj en Esperanto". La disko al mi tre plaĉis. Kaj – interese – ankaŭ neesperantistoj ekinteresiĝis pri la disko, ĉar en la aldona libreto estis la tekstoj en Esperanto, en la normala ukraina kaj en la ukraina en latina transskribo. Mia edzino, kiu dume ne parolas en Esperanto (kvankam jam ne malbone komprenas, ĉar mi kun nia filo parolas nur en Esperanto), kun plezuro kantis en la ukraina la kantojn kun siaj amikinoj, akompane de la disko. Tiu disko, laŭ ili, estas bonega konatigilo kun ukraina kulturo.

Krome el Kievo estis la ĉefredaktoro de "Kontakto" Ĵenja Zvereva kun sia amiko kaj la vic-ĉefredaktoro Joel [Ĝoŭl] Amis el Usono.

Estis homoj el Odeso, Berdjansko, Ĉernigov, Donecko, Gorlovka, el diversaj lokoj de Krimeo, el belorusia Gomel. Rusion reprezentis mi kun la familio (mia filo Jegorka estis la plej juna partoprenanto), familia paro el Ĉeboksaro kaj esperantistino el Jaroslavlo.

Dum la Adiaŭa balo okazis kelkaj premiadoj kaj nomumadoj – de la plej aktivaj partoprenantoj: da tiuj estis pli ol 10; de la plej multe parolantaj en Esperanto. En la lasta konkurso mi okupis la trian lokon post Mevo kaj Ole kaj ricevis pro tio la premion je 90 hrivoj (ĉ. 540 rub.; parto de la partoprenkotizo estas la kaŭcio por kontraŭkrokodila konkurso: kiu plej malmulte krokodilas, tiu ricevas premion). Mi eĉ tute forgesis pri la konkurso kaj simple ĝuegis la E-paroladon dum la aranĝo.

La Sinjorino de "Aroma Jalto-2004" merite iĝis Katja Semjonova el Berdjansk. Kaj kiel Sinjoroj egalan kvanton da voĉoj ricevis la samaj Mevo kaj mi (ankaŭ Mevo familinome: Ĉajka). Estis proponoj aŭ loti, aŭ elekti nin ambaŭ, aŭ ke Katja elektu mem inter ni du. Katja elektis nin ambaŭ.

Mi jam plurfoje partoprenis renkontiĝojn "Aroma Jalto" ekde 1993. Diversaj ili estis. Kaj neniam malinteresaj aŭ forgesitaj. Tiu ĉi ne estas escepto tiusence. Ĝi havis sian aromon. Aromon de freŝeco. Nin ĉirkaŭvolvis la aromoj de verda herbo, floroj kaj arboj, de maro. Estis ankaŭ tre loga kaj anima aromo de Esperanta etoso, kiu krejiĝis dum la "Aroma Jalto". Mi ege dankas pro tio la organizantojn kaj la partoprenintojn de la renkontiĝo!

Oĉjo Ĉajka (Moskvo)

Bulteno de REU

PLI OL 1500 KONGRESANOJ REGISTRITAJ POR PEKINO

La 21-an de majo la 89-a Universala Kongreso de Esperanto en Pekino (24-31 julio) nombris 1506 aliĝintojn el 50 landoj. Plej multe da kongresanoj liveras la gastiganta lando Ĉinio, de kie jam venis 712 aliĝoj, inter ili 5 el Tajvano. Kun 161 aliĝintoj forte reprezentigas ankaŭ Japanio. Almenaŭ po 10 kongresanoj enskribiĝis el Francio (79), Germanio (69), Korea Respubliko (51), Italio (42), Rusio (33), Nederlando (30), Usono (25), Kroatio (24), Svedio (22), Vjetnamio (21), Britio (19), Brazilo (17), Aŭstralio kaj Litovio (po 14), Svislando (13), Finnlando kaj Irano (po 11), Belgio, Hispanio kaj Kanado (po 10).

(Gazetaraj Komunikoj de UEA, № 179)

POZITIVA EVOLUO DE LA MEMBRARO DE UEA EN 2003

Kun 16978 membroj la statistiko de UEA denove turniĝis en kreskon en 2003. La pasintjara membronombro superas per 716 la nombron de 16262 en 2002. La kresko ŝuldiĝas al plimultiĝo de aligitaj membroj. En 2003 la landaj asocioj pagis al UEA por 11264 membroj, dum en 2002 temis pri 10549. Inter la aligitaj membroj radikale kreskis la nombro de junaj membroj, kiuj konsistigas la aligitan membraron de la junulara sekcio TEJO. Kompare kun 1162 en la antaŭa jaro, en 2003 TEJO havis 1908 aligitajn membrojn. Tiu kresko tamen plejparte estas ŝajna, ĉar en 2002 multaj landaj asocioj ne indikis, kiom el iliaj membroj estis junaj.

Ankaŭ la nombro de individuaj membroj ĉesis fali. En 2003 UEA havis 5714 individuajn membrojn, kio signifas simbolan kreskon de 1 membro kompare kun 2002, kiam la nombro estis 5713. Provizoraj informoj pri la evoluo en 2004 indikas, ke la pasintjara rezulto ne estis incidenta. La 20-an de majo la Centra Oficejo registris jam la 5000-an membron, kiu kotizis por la nuna jaro. En 2003 oni atingis tiun limon nur fine de junio. Tio parte rezultas el pli efika administrado en la CO, sed temas ankaŭ pri efektiva kresko de la membraro.

En 2003 la konsisto de la individua membraro estis: Membroj kun Gvidlibro 375 (410 en 2002), Membroj kun Jarlibro 1197 (1099), Junaj Membroj kun Jarlibro 231 (235), Membroj-Abonantoj 2799 (2834), Junaj Membroj-Abonantoj 139 (161), Dumvivaj Membroj 843 (860), Junaj Dumvivaj Membroj 23 (18), Dumvivaj Membroj kun Jarlibro 26 (19), Junaj Dumvivaj Membroj kun Jarlibro 6 (5), Honoraj Membroj 65 (61) kaj Membroj de la Honora Patrona Komitato 10 (11).

La plej fortan bazon UEA havis en Japanio, kie el 1445 membroj 1069 estis aligitaj kaj 376 individuaj membroj. Sekvis Germanio kun 1231 membroj (resp. 682 kaj 549), Ĉinio 1180 (1050 kaj 130), Francio 1165 (564 kaj 601), Italio 1025 (821 kaj 204), Belgio 789 (641 kaj 148), Usono 721 (350 kaj 371), Brazilo 650 (246 kaj 404), Svedio 615 (400 kaj 215), Britio 569 (403 kaj 166) kaj Nederlando

536 (277 kaj 259). En 2003 UEA havis membrojn en entute 111 landoj.

Laŭlanda membrostatistiko troviĝos en la junia numero de la revuo “Esperanto”. Tie aperos ankaŭ detaloj pri la nombroj en diversaj membrokategorioj kaj en aliaj kotizkategorioj (Societo Zamenhof, Patronoj de TEJO, abonoj de la revuoj “Esperanto” kaj “Kontakto”) en la jaroj 2001, 2002 kaj 2003.

(Gazetaraj Komunikoj de UEA, № 179)

ESPERANTO APLIKATA

Ekzistas geesperantistoj, tamen laŭ mi negrandkvante, kiuj opinias, ke aplikado de Esperanto devas esti limigita en kadro de esperantista komunumo nur. Jes ja, ni aplikas nian lingvon en Esperanto-asocioj, kluboj, dum kongresoj, tendaroj k.t.p. Tio rajtigas nin aserti al neesperantistoj, ke nia lingvo ne estas “morta”, ĝi vivas kaj estas sama kiel ajna nacia lingvo. Sed oni prave replikas: kial do nenio estas aŭdebla pri uzado de tiu lingvo en ordinara vivo ekster E-komunumo? Ni devas konsenti, ke tio estas la plej malforta ĉeno de nia argumentado por Esperanto. Sed kio malhelpas al ni, kiuj laboras en diversaj profesiaj sferoj, apliki la lingvon, kaj per tio montri ĝian uzeblecon sur profesia kampo? Fakaj Esperanto-asocioj estas fonditaj ĝuste por apliki la lingvon en konkretaj profesiaj fakoj. Teni ligojn kun siaj kolegoj-esperantistoj, interŝanĝi sperton pri sia metio, ricevi informojn, utilajn por sia firmao, fari kontraktojn kaj kunlabori – jen estas la vojo de praktika utiligo de la lingvo. Ju pli multe da tiaj ligoj kaj kunlaboro estos, des malpli da rezonoj estos ĉe oponantoj kontraŭ Esperanto. Ofte estas problemo, ke agema esperantisto estas interesita pri utiligo de Esperanto sur sia faka tereno, sed ne konas ligojn kun samfakuloj. Kutime internaciaj fakaj E-asocioj havas siajn reprezentantojn en diversaj landoj. Estas nun kompilata listo de tiuj reprezentantoj en Rusio. Mi petas reprezentantojn aŭ tiujn, kiuj volas iĝi reprezentanto, de diversaj fakaj asocioj en Rusio sendi informon pri si al la respondeca pri tio estrarano de REU M.Ĉertilov <mikaelo@km.ru>. Ankaŭ la jam ekzistanta listo de firmaoj, entreprenoj, organizoj, en kiuj oni povas trovi Esperanto-parolantojn, utilas samcele. Por enlistiĝi plenigu formularon ĉe <www.servocentro.com>, aŭ sendu informon pri vi kaj via firmao al <esperanto@email.ru>. Limigante aplikon de Esperanto en kadro de nur esperantista komunumo, ni per tio konfirmas opinion, ke Esperanto estas kaj restas lingvo hobia kaj sekve neserioza afero.

Mikaelo Ĉertilov (Odincovo)

PROPONOJ POR LA NOVA UEA-ESTRARO

Aperis la konkluda raporto de la Elekta Komisiono de UEA, kiu prezentas la kandidatigojn por diversaj postenoj en la trijara periodo 2004-2007. Laŭ la Elekta Regularo de UEA la Komisiono povis konsideri kiel validajn kandidatojn nur tiujn, kiuj antaŭ la fino de marto estis proponitaj de almenaŭ du nunaj komitatanoj el malsamaj landoj. La Komisiono proponas, ke la nova Estraro havu entute sep membrojn, dum la nuna estas ok-kapa.

La sola kandidato por la prezidanteco estas d-ro Renato Corsetti el Italio, kiu do en Pekino ricevos ŝancon plu prezidi la Asocion ĝis 2007, kiam la Statuto postulus

de li transdoni la martelon al iu alia. Ankaŭ s-ro Ivo Osibov el Kroatio, nun ĝenerala sekretario, estas proponata por reelektio, sed kun nova funkcio kiel vicprezidanto.

La 72-a Itala Kongreso de Esperanto okazos en Treviso (belega urbeto 30 km norde de Venecio) la 3-7-an de septembro 2004. Por la informoj vizitu la ttt-ejon de IEF <www.esperanto.it> aŭ skribu al <flavia.dalzilio@esperanto.it>. (*Informitale 14*)

Lia posteulo kiel ĝenerala sekretario estus s-ino Ulla Luin el Svedio. Por la ceteraj kvar lokoj en la Estraro kandidatas s-ino Ans Bakker-ten Hagen el Nederlando, s-ino Maritza Gutierrez el Kubo, s-ino Claude Nourmont el Francio, prof. Amri Wandel el Israelo, s-ro Andrej Grigorjevskij el Rusio kaj s-ro Yu Tao el Ĉinio. Du el ili, Bakker-ten Hagen kaj Grigorjevskij, membras en la nuna Estraro. Ne kandidatas por reelektio la nunaj estraranoj Humphrey Tonkin, Lee Chong-Yeong, Gbeglo Koffi kaj Michela Lipari. Ĉar inter la kandidatoj estas kvar virinoj, estas do eble, ke en la sama kongresejo, kie en 1995 okazis la Monda Virina Kongreso de UN, unuafoje en sia historio UEA ricevos Estraron kun virina plimulto.

La plena raporto de la Elekta Komisiono kaj la biografietoj, fotoj kaj motivigoj de la kandidatoj por la diversaj oficoj estas legeblaj en la TTT-ejo <www.uea.org>.

(*Gazetaraj Komunikoj de UEA, № 180*)

TIEL SONIS... PREZIDANTOJ DE UEA

68 jaroj sur unu kompaktdisko

En la serio “Tiel sonis...” UEA prezentis ĝis nun la inaŭguron de la UK en 1977 en Rejkjaviko kaj kompilaĵon el la Esperanta literaturo. La tria, plej nova kompaktdisko enhavas la voĉojn de iamaj prezidantoj: Privat, Malmgren, Canuto, Yagi, Lapenna, Tonkin, Maertens, Wells. De Edmond Privat (1927) ĝis John Wells (1995) ŝanĝiĝis la movado, la mondo, kaj ankaŭ la tekniko. Por la UK en Danzig Privat enigis fajroplanan deklamon en la maŝinojn de la Berlina firmao “Tri Ergon”, kiu eldonis reklamcele sondiskon kun Esperanto-paroladoj. Du generaciojn poste Wells parolis mikrofone al la kongreso eĉ ne sciante, ke la kongresejaj kunlaborantoj registras ĉion. Malmultaj rememoras la voĉon de Giorgio Canuto, kies nomon havas la UEA-fondaĵo, kiu membrigas homojn en malriĉaj landoj. La sondokumento aŭdigas lin ĉe la UK en 1958. Multe pli konata certe estas Ivo Lapenna. Lian paroladon UEA registris en 1964 por sondisko. Dek jarojn poste la Magnetofona Servo de Rüdiger Eichholz kaptis la Fermon de la Hamburga kongreso, kiam Humphrey Tonkin prezentis la nove elektitan Estraron. La festparolado de John Wells en Tampere (1995) ricevis specialan atenton, ĉar Wells superrigardis ne nur siajn kvardek jarojn de esperantisteco, sed rememorigis ankaŭ pri du “pioniroj”: Privat kaj Lapenna. Ĝuste la lastan, laŭ Wells, la movado ne ĉiam traktis konvene. “Tiel sonis...” estas serio de kompaktdiskoj, kiujn Ziko M. Sikosek kompilis el materialoj konservataj en Biblioteko Hector Hodler de UEA. La kvara kaj lasta ero verŝajne temos pri la Universalaj Kongresoj. La prezo de unu disko estas 9,90 eŭroj (plus imposto de 19% por klientoj en EU kaj la sendokostoj).

(*Gazetaraj Komunikoj de UEA, № 178*)

NOVAJ REU-ALIĜOJ POR 2004

ALIĜINTAJ KOLEKTIVOJ

Eŭropa Jura Universitato “JUSTO” (6 aligitaj membroj + 1 kandidato): *Blagireva Jelena, Blagirev Miĥail, Korobejnikov Andrej (kandidato), Romančenko Vladimir, Ŝilo Gennadij, Tuĥvatullina Elina, Tuĥvatullina Liana*

Moskva EK MASI (+11 aligitaj membroj): *Aleksandrov Konstantin, Belovolov Anton, Jakovenko Anna, Kovalj Jelena, Krilov Aleksej, Penjkov Andrej, Penjkova Julija, Ruvinskaja Polina, Svincov Sergej, Suĥomlinova Jana, Ŝirokova Jekaterina, Ŝmeljkova Anastasija, Trocevskij Andrej*

Samara E-klubo (12 aligitaj membroj): *Aleksejeva Olĝa, Alĝorova Jelena, Alĝakina Ljudmila, Fejgin Igorj, Kaplun Jelizaveta, Kukoba Oleg, Kuznecova Jelena, Lisijenkova Valentina, Prilepskaja Marija, Purigina Emilija, Suslov Vjaĉeslav, Ŝadrin Valerij*

INDIVIDUAJ MEMBROJ

Aleksandrov Anton (Arĥangeljska reg.); Gazizov Gafurĵan (Salavat); Ibatulina G.M. (Ufa); Kolodin Miĥail (Sankt-Peterburg); Mamkin Mansur (Tjumenj); Morev Aleksandr (Sankt-Peterburg); Muraŝev Aleksandr (Sankt-Peterburg); Osokin Aleksandr (Sankt-Peterburg); Parŝukova Olĝa (Novokuzneck); Rozenberg Veniamin (Omsk); Tarĥanov Sergej (Abakan); Terentjeva Galina (Ĉeljabinsk)

REU-KOTIZOJ POR LA JARO 2004

50 rubloj (por eksterrusianoj – 5 eŭroj) – **individua kotizo** (la membrokarto, Jarlibro de REU, REU-bulteno kaj aliaj informoj de REU, voĉdonrajto en REU-Konferenco, rabatoj ĉe uzo de REU-servoj kaj en E-aranĝoj);

1250 rub. (por eksterrusianoj – 125 eŭroj) – **dumviva kotizo** (ĉio la sama dum la tuta vivo);

25 rub. – **familia kotizo** (la membrokarto, voĉdonrajto en REU-Konferenco, rabatoj ĉe uzo de REU-servoj kaj en E-aranĝoj);

100 rub. + 25 rub. por ĉiu aligita membro (ne malpli ol 5; krom individuaj membroj de REU) – **kolektiva kotizo** (po 1 ekzemplero de REGo kaj Jarlibro de REU por ĉiu komenciĝinta deko de la aligitaj membroj, aliaj informoj de REU por la kolektivo; la membrokartoj, voĉdonrajtoj en REU-Konferenco, rabatoj ĉe uzo de REU-servoj kaj en E-aranĝoj por la aligitaj membroj).

La rabatita abono de REGo por ajna individua membro de REU (inkluzive la dumvivajn kaj familiajn, sed ne por la aligitaj) en 2004 kostos 100 rublojn (por la eksterrusianoj – 12 eŭrojn). La dumvivaj membroj, kiuj pagis sian kotizon en 2001-2003 (kaj tial ilia kotizo enhavis la koston de REGo), plu ricevados REGon sen aldona pago. Aliaj dumvivaj membroj (kies kotizo ne inkludis la koston de REGo) por ricevi la gazeton devos pagi ĉiujare la rabatitan abonkoston.

La rublaj kotizoj sendendas al: *Чертилову Михаилу Константиновичу, а/я 21, Одицово-6, 143006 Московская обл.; la eŭraj kotizoj pagendas al la konto reua-p ĉe UEA.*

REJM-info

Saluton, gekaraj! Jen denove ni estas kune. Pli kaj pli proksimiĝas la somero kaj kun ĝi ankaŭ Internacia Junulara Kongreso, kiu ĉi-jare pasos en nia bela lando, kaj nature nia ĉefa aktivado estas ĉirkaŭinta ĝin kaj en ĉi numero de REJM-info temas ĉefe pri IJK. (La red. de REJM-info)

IJK-STATISTIKO

Je komenco de junio al IJK-60 aliĝis pli ol 300 personoj. Inter ili ĉirkaŭ duono estas el Rusio, la ceteraj estas eksterlandanoj el jenaj landoj: Aŭstrio, Belorusio, Bosnio-Hercegovino, Britio, Danio, Finnlando, Francio, Germanio, Hispanio, Irano, Italio, Jugoslavio, Kanado, Kazahio, Kroatio, Moldavio, Nederlando, Niĝerio, Norvegio, Pakistano, Pollando, Portugalio, Slovakio, Svedio, Taĝikio, Ukrainio kaj Usono. Jam komenciĝis la tria aliĝperiodo, kaj, mirinde, kun kresko de kotizoj kreskis ankaŭ la kvanto de ĉiutage aliĝantaj personoj. En iuj tagoj aliĝas po dek novaj kongresanoj, kio esperigas pri tre amasa kaj vere internacia aranĝo. Amasa aliĝado rapide elĉerpis kelkajn plej allogajn loĝkategoriojn (ekz., 2-litaj kaj 4-litaj ĉambroj), sed en la estonta IJK-ejo restas ankoraŭ pli ol ducent lokoj en lignaj dometoj (12-litaj ĉambroj, t. n. "amasejo"). La elektronika aliĝilo de la IJK troveblas ĉe <www.tejo.org/ijk/aliĝilo.php>.

IJK-PROGRAMO PRETAS 90-PROCENTE!

Jam ĉirkaŭ 1 monato restis ĝis la komenco de la 60-a Internacia Junulara Kongreso en Kovrov, kaj programo de tiu ĉi aranĝo jam preskaŭ pretas. Ĉi tie ni iom rakontu, kio vin atendas.

Ene de la programo estas kelkaj ĉefaj linioj. Certe plej gravaj kaj interesaj estos temaj programeroj (nia temo estas "Internacie, june kaj kune"): pasos malgrandaj trejnadaj pri tio, kiel funkcias E-organizo kaj klubo, kia devas esti ideala esperantisto k.a., pasos diskutoj pri rolo de E-o, pri perspektivoj de E-movado kaj pri efika aktivado. Okazos ankaŭ programeroj pri interkulturaj aspektoj de la movado, kunvenoj de la estraro de TEJO kaj REJM-konferenco.

Dua ĉefa linio sendube estos Rusio kaj la rusa kulturo, ĉi tie vin invitos gaja rusa foiro kaj mistera festo de Ivan Kupala. Por interesiĝantoj pasos kursoj pri la rusa lingvo kaj pri la slava kulturo, certe la partoprenontojn atendas ankaŭ ekskursi

tago, dum kiu oni povos viziti belajn kaj antikvajn urbojn de “Ora ringo” – Vladimir kaj Suzdalj. Sed ni ne limigos nin nur je folkloro: ni prezentos ankaŭ niajn rusiajn E-kantistojn, kiuj kantas por vi dum koncertoj kaj en kafejo.

Ne mankos ankaŭ ripozaj programeroj: diversaj metiejoj (ekzemple pri dancoj kaj kantoj), prelegoj (pri literatura tradukado kaj ekologio), sportaĵoj, konkursoj kaj ĉiunoktaj koncertoj, kaj multo alia, kio faros partoprenon en IJK interesa kaj neforgesebla. La bazejo mem proponas al ni tablotenison, bilardon kaj biciklojn. Krome, IJK-ejon ĉirkaŭas bela naturo kaj

por promenoj estas vera rusa arbaro kaj rivero. Necesas ankaŭ mencii ke kadre de nokta programo oni povos spekti plej bonajn rusajn filmojn kun subtitoloj en Esperanto. Do se vi ankoraŭ hezitas, ĉesu! Kaj tuj aliĝu al 60-a tutmonda kunveno de esperanta junularo.

Via Organiza teamo

KOVROV MAJE

La 1-3-an de majo, kiam la tuta lando festis la printempan feston, ĉirkaŭ 15 bravaj esperantistoj kunvenis apud Kovrov, en la bazejo “Berjozka”, kie somere okazos IJK, – tio estis Organiza teamo kunveninta speciale por esplori la kondiĉojn kaj priparoli la programon.

Je la 4-a matene, kiam la tuta urbo dormis kaj en sonĝoj vidis proksiman feston de 1-a de majo, 4 bravaj esperantistoj Saša Blinov, Katja Burmisova, Saša Fedotova kaj Kostja Viĥrov startis al preparseminario por IJK en Kovrov. Dum ni proksimiĝis al celloko, la pejzaĝo apuda iĝis pli kaj pli mistera kaj antikvenigma, jen estas la nomoj de la loĝlokoj kiujn ni trapasis: Sloboda, Mstjora, Barskoje Tatarinovo, Troickoje Tatarinovo, Koĉetiĥa, Seljco, Pantelejevo, Judiĥa, Krasnaja Griva, Fedjunino, Sannikovo, Verejki, Repniki. La poŝtelefonoj iom post iom ĉesis funkcii, kaj ni restis sen komunikiloj kun la ekstera mondo. Jen tiel ni okazis en la bazejo “Berjozka”, kie en julio pasos IJK-60. Krom ni la lokon atingis ankaŭ geesperantistoj el Moskvo, Sankt-Peterburg, Kovrov, Jaroslavlĵ, Ŝumerlĵa, Ĵukovskij, la celo estis rigardi la bazejon kaj priparoli ĉion ligitan kun la aranĝo.

Do ni sukcesis fari ĉion. La bazejo estas sufiĉe taŭga, krome la direktoro promesis ĝin iom plibonigi kaj prepari pli bonan manĝon, por nia dispono tie estos ludaj ĉambroj kun bilardo, tabloteniso, karaokeo ktp. Naturo apuda estas aparte bela: estas miksa arbaro, kaj estas ankaŭ kampoj kaj la rivero Klazjma. En la bazejo eblas lui biciklojn kontraŭ ne granda mono, kaj ni havis plezuron iom bicikli tra apudaĵoj kaj ĉion pririgardi.

Pridiskutado de programo estis vere streĉa, dum 2 tagoj ni sukcesis

En sia lasta ret-kunsido la TEJO-estraro decidis akcepti la proponon de la polaj junaj esperantistoj inviti la IJK-on al Pollando en 2005. (*tejo-aktuale*, № 137)

pridiskuti la temon, kulturalan, sportan, vesperan programojn, ekskursojn, ornamadon de la bazejo, informadon dum IJK kaj ceterajn demandojn. Krome kelkaj personoj sukcesis viziti la apudan bazejon, kie okazos OkSEJT, kaj esplori ĝin.

Vespere ni spektis la filmon “Ivan Vasiljeviĉ ŝanĝas la profesion” kun subtitoloj en E-to, kiun preparis moskvaj knabinoj; i.a. ĉiunokte dum IJK oni povos spekti niajn rusajn filmojn kun E-aj subtitoloj.

La reveno al Ĉeboksari estis fakte longa, ĉar ni veturis per buso, kaj prenis ĉ. 13 horojn, dum kiuj ni kompensis la dormomankon, kiu mankis dum nia interesa kaj utila laboro en Kovrov.

Konstantin Viĥrov (Ĉeboksari)

AMASKOMUNIKILA CENTRO INVITAS VIN

Ĉu vi iam volis labori en televido, en radio, verki artikolojn por gazetoj? Se jes, do jen dum IJK vi havos eblon provi viajn fortojn! Ĉiutage dum IJK funkcios Amaskomunikila Centro (AKC), kie ĉiuj povos labori kiel ĵurnalistoj sub gvido de spertuloj. Vi ekscios kiel verki artikolojn por “Kontakto” kaj “TEJO-tutmonde”, komprenos la diferencon inter ili kaj eĉ eldonos specialajn kongresajn numerojn de tiuj ĉi revuoj. Kaj se via revo estas radio, vi sonĝas ke vi kuras kun diktofono kaj prenas intervjuojn – AKC ebligas al vi tion: ĉiutage funkcios radio kiu en rekta etero rakontos pri la plej aktualaj eventoj kiuj okazos dum IJK. Kaj fine vi povos provi vin kiel TV-ĵurnalistoj, fari propran specialan raportaĵon el “varmaj” lokoj de junulara aktivado por ĉiuvespera IJK-a televida novaĵprogramo. Jen, karaj, se vi ekvidos en la programo “Kunveno de AKC” – estas programero por vi.

Konstantin Viĥrov (respondeculo pri IJK-TV)

LA URBO KUN MIRINDA SORTO ATENDAS GASTOJN

Dum la Antaŭkongreso la 7-10-an de julio 2004 en nia urbo Sankt-Peterburg kunvenos multaj personoj el diversaj teranguloj. Pri la partopreno jam anoncis pli ol 30 personoj, el kiuj 25 estas eksterlandanoj. Speciale por la venontoj okazos plura aranĝoj, kiuj helpas malkovri historion kaj kulturalan unikecon de la magia urbo. Preparataj ekskursoj diversflanke prezentas majeston kaj ĉiutagecon. Kongresanoj vidos imperiestrajn palacojn (Ermitejo kaj Peterhof) kaj la famajn kortojn-“putojn” en malnovaj loĝdistriktoj. Krom tio okazos boat-promeno, vizitoj al Muzeo de la Sieĝo, Muzeo de Politika Historio, Muzeo de Fervoja Tekniko kaj kelkaj aliaj. Ĉiuj ekskursoj estas priskribitaj kun la ceteraj utilaj informoj (metromapo, ordo de pon-

todisigo k.s.) en la gvidlibro, kiun planas eldoni organizantoj de la Antaŭkongreso. La urbo, dum jaroj de sia ekzisto spertinta kaj ĉefurban lukson, kaj povrecon, revoluciojn kaj militan sieĝon, tamen elvivinta kaj turninta novan paĝon de la 300-jara vivo, ĉiam restas juna. Certe niajn gastojn ekinteresos ankaŭ moderna kulturo, hodiaŭ kreanta morgaŭan historion. Post la Antaŭkongreso kongresanoj vojaĝos kune per nokta trajno al IJK-ejo.

Sergej Andrejsons (Sankt-Peterburg)

ANKAŬ ĈEBOKSARI GASTAMAS

Inter la rusiaj regionoj apud la Supra Volgio estas negranda respubliko, kie la bela urbo Ĉeboksari havas sian hejmon kaj hejmanojn... La famon en la esperantista mondo la urbo ricevis ĉefe dank' al sia Lingva Festivalo, kiu okazas ĉiujare en la urbo kaj venigas centojn da junaj homoj, emajn konatiĝi kun la mondo de la lingvoj. Krome la Lingva Festivalo metis la grundon por apero de pluraj E-aktivuloj el Rusio. La urbo estas atentokapta ankaŭ pro tio, ke ĝi estas vere beleata, precipe la parto apud la golfo, ke ĝi estas ne Moskvo nek Sankt-Peterburg, ke ĝi kontemplas flupasi la akvojn de la rusa riverego Volga kaj ke ĝi estas la ĉefurbo de la Ĉuvaŝa Respubliko, la Respubliko kie ne nur la rusa lingvo sed ankaŭ la ĉuvaŝa sonas kaj imponas per sia malsameco al la rusa lingvo. La programo preparita enkadre de la Postkongreso havigos al oni eblon viziti muzeojn kaj galeriojn de la urbo, konatiĝi kun la ĉuvaŝa folkloro kaj loka esperantista teatro, ŝipi laŭ Volga kaj bani sin en la rusa banejo, promeni tra la nokta urbo kaj plaĝi ĉe la bordo de Volga. La lasta parto de la 5-taga postkongresumado celos konatiĝon kun la esperantista vivo en Ĉeboksari, okazos vizitoj al infanaj kaj junularaj tendaroj por tie paroli pri Esperanto, lingvoj kaj kulturoj. Ne maltrafu vian ŝancon montri vin en Ĉebo kaj esti vidita de ĉeboksaranoj!

Inter amikinoj:

- Ĉu vi iam renkontis viron, pro kies nura ektuŝo vi sentas tutkorpan tremon?
- Jes, hieraŭ.
- Ĉu vere? Kiu li estas?
- Dentisto.

Plej amike invitas vin postkongresumi inter la 18-a kaj la 22-a de julio,

Aleksandr Blinov (Ĉeboksari)

ANONCO

Sendube vi scias ke tre baldaŭ okazos OkSEJT kaj IJK, kaj pluraj el vi pretigas vin partopreni tiujn grandajn junularajn somerajn aranĝojn. Tamen multaj homoj, kiuj kun plezuro partoprenus la eventojn, scias neniom pri ili. OT de IJK preparis pdf-formate afiŝetojn, pendigeblajn en edukejoj de via urbo. Se vi pretus elprinti tiujn afiŝetojn kaj meti en universitatoj, bibliotekoj, lernejoj ks de via urbo – vi ne nur kroman fojon informos pri Esperanto, sed ankaŭ eventuale varbos novan interesiton pri la lingvo, movado kaj Esperanto-kulturo en via loĝloko. Por la afiŝetoj kaj pliaj informoj bv. turni al mi.

nome de Organiza teamo de OkSEJT kaj IJK
Aleksandr Blinov <delf@tppchuvashia.ru>

JUNULOJ AKTIVAS

KOVROV KIEL E-JUNULARA MEKKO DE 2004

Kiam en la jam fora jaro 2001 Lena Alopina trovis la bazejon por OkSEJT, ankoraŭ ne multaj supozis ke en 2004 Kovrov iĝos vera Mekko de junaj esperantistoj de la tuta mondo. Sed mi ĉi tie volas skribi ne nur pri IJK, sed ankaŭ pri aliaj eventoj, kiuj okazas en Kovrov pri E-to. Komencu mi certe de E-kursoj kiuj pasis tie printempe, poste ĉeboksaranoj organizis intensan gastkurson de E-to; ĉefe venis maljunuloj (ĉirkaŭ 8-10 personoj), sed poste aperis junuloj kaj da ili es-

tis jam pli ol 10 (diligente vizitatas E-kursojn kaj planas veni al OkSEJT-IJK), multe helpis al tio ankaŭ organizkunveno pri IJK en la bazejo "Berjozka", kie paralele pasis psikologia seminario, kaj post brila leciono de Irina Gonĉarova junaj psikologoj ekinteresiĝis pri Esperanto. Krom tiu maja organizkunveno, al Kovrov konstante venadis Saŝa Fe-

dotova, IJK-organizteamano, por interparoloj kun la direktoro de la bazejo kaj kun tiea komitato pri junularaj aferoj. Kaj oni ne forgesu ke senpere antaŭ IJK preskaŭ en la sama loko pasos la instrutendaro OkSEJT, al kiu vi ĉiuj povas inviti viajn knatojn kiuj volas lerni Esperanton.

Konstantin Viĥrov (Ĉeboksari)

E@I/TEJO KAJ ILEI. INTERKULTURO

Kion vi scias pri Balkana regiono? Malstabila, eksa Jugoslavio, la milito. Tiuj vortoj estis la unuaj, kiuj venis al mi, kiam mi pensis pri Bosnio kaj Hercegovino. Tamen nun, post mia partopreno en TEJO-seminario, kiu okazis en Sarajevo la 21-28-an de marto, mi rememoras la belegan urbon Sarajevo kaj fruktodonan laboron dum unu semajno.

Iomete da geografiaj faktoj: La urbo Sarajevo troviĝas en montara regiono. Montaroj ĉirkaŭ Sarajevo estas tre altaj: Bjelaŝnica 2067m, Jahorina 1913m, Romanija 1630m, kaj Sarajevo troviĝas je meza supermara alto 500m. Tra sarajeva kamparo fluas la rivero Bosna kun siaj enfluaĵ riveroj: Zujevina, Ĵeljejnica, Dobrinja kaj Mijacka, sur kies bordoj kuŝas la urbo. Meza januara temperaturo estas plus 2,6 Celsiaj gradoj kaj meza julia estas 16,7 gradoj, kio estas karakteriza por montara klimato.

Iomete da historiaj faktoj: Laŭ la eltrovaĵoj de la jaroj 1893-96 sur la teritorio de Sarajevo ekzistis la malnova, t.n. Butmira, neolita kulturo de 2400-2000 j. a.K. Fine de la bronza epoko aperis la unuaj etnaj grupoj – iliroj kun siaj konstruaĵoj. Post la venko kontraŭ iliroj en la 1-a jarcento romianoj en la regiono de nuna Sara-

jevo konstruis grandan loĝlokon, kies antikva nomo ne estas vaste konata (Colonia, Aqvaes ...). Post la falo de la turka regado (1435) en la jaro 1462 vojevodo Isa-beg Iŝakoviĉ-Hranuŝiĉ metis fundamenton de la nuna Sarajevo.

Iomete da kulturologiaj faktoj: Fakte, kvar fortaj miljaraj kulturoj fluis ĉi tie kaj dominis en diversaj tempoj kun diversaj daŭroj: la antikva-mediteranea sud-okcidente, la mezeŭropa norde, la bizanca regis sud-oriente, kaj meze de la

15-a jarcento ĝin anstataŭis la turk-islama kulturo, kiu estis plej grava por fondiĝo de tiu ĉi urbo. Kiel rezulton oni povas vidi ne nur arkeologiajn restaĵojn, sed ankaŭ buntecon de kulturoj, kutimoj, religioj (ortodoksa, katolika, islama kaj juda).

En la koro de Bosnio kaj Hercegovino, en la multetna kaj multkultura Sarajevo, la 21-an de marto 2004 komencis sian laboron Internacia seminario pri Interkulturo, Projekt-mastrumado kaj Esperanto-instruado. En la seminario partoprenis 39 esperantistoj el 17 landoj (Slovenio, Kroatio, Bosnio kaj Hercegovino, Serbio kaj Montenegro, Makedonio, Usono, Venezuelo, Svedio, Norvegio, Rusio, Germanio, Francio, Nederlando, Britio, Slovakio, Ĉeĥio kaj Hungario): bunteco de kulturoj, vivmanieroj, kutimoj, vivniveloj, kunigitaj per la internacia lingvo Esperanto. La urbo malfermis sian koron, kaj junaj esperantistoj enfluis en ĝian ĉiutagan vivon.

Sep tagojn ni havis interesan kaj plenigitan programon, ĉar ni ĉiuj partoprenis: unue – la projekton Interkulturo (kio estis deviga por ĉiuj), kaj due – ni estis dividitaj en du grupojn – pri Esperanto-instruado kaj pri Projekt-mastrumado de aranĝoj; libervole ni povis partopreni la prelegojn pri HTML en la loka komputilejo, kiujn gvidis Bertilo Wennergren. Entute ni havis 6 horojn da deviga lernado tage, plus 2 horojn por libervola partopreno en HTML-kurso aŭ en la laboro de Esperanto-kurso por komencantoj el Sarajevo. Do, estis ne nur interesa sed ankaŭ streĉa seminario. La seminarion kunorganizis E@I/TEJO kaj ILEI. La internacia organiza teamo: Haris Subaŝiĉ (Bosnio kaj Hercegovino), Hokan Lundberg (Svedio), Katja Ignatjeva (Svedio/Rusio), Sonja Petroviĉ (Serbio kaj Montenegro). Ĉi tiuj fortaj junaj esperantistoj ne nur gvidas nun la projekton Interkulturo (inkluzive rete:

<www.interkulturo.net>), sed ankaŭ havas grandiozajn planojn disvastigi siajn sciojn inter gejunuloj de diversaj nacioj, religioj kaj kulturoj, engaĝi la homojn en la projekton kaj plialtigi la nivelon de interkulturaj scioj ĉe junularo. Komencante de teorio, kiu inkluzivis ankaŭ psikologiajn ludojn, trejnadojn, kaj finfine laborante praktike, ni dum la seminario studis la interkulturajn aspektojn de la mondo, kaj aparte de la landoj (eble eĉ ne konsciante tion), reprezentitaj en la seminario.

Krom mi neniu el Rusio partoprenis la seminarion. Bedaŭrinde. Ĉar certe mankis homo por lerni en la kurso pri E-instruado. Mi mem partoprenis Projekt-mastrumadon. La organizantoj en la unua tago diris, ke estus bone, se samlandanoj dividiĝus por partopreni diversajn branĉojn. Tamen mi, kiel la sola persono el Rusio, ne povis tion fari. Mi certas, ke la kurso de Esperanto-instruado, gvidita de s-ino Birke Dockhorn el Germanio, estis ege interesa kaj vizitinda. En la branĉo Projekt-mastrumado, kiun mi partoprenis, ni multe parolis pri organizado de aranĝoj kaj pri subvencipetado. Ni konstruis la skemojn de renkontiĝoj, pasis la trejnadon de teamkunlaboro. Manca Turk el Slovenio, kiu gvidis tiun branĉon, sciante multege, ne ĉion sukcesis transdoni al ni, certe nur pro manko de tempo. Eĉ dum la paŭzo ni lernadis kaj projektis: iam stultajojn, ekz. Esperanto-trajnon Moskvo-Pekino aŭ Esperanto-ŝipon tra Skandinavio, tamen estis ankaŭ bonaj ideoj, kiujn nun ni plu pridiskutas jam rete kaj atendas la novan renkontiĝon somere en Rusio.

Unufoje posttagmeze estis organizita ekskurso tra Sarajevo, kaj foje ni vespermanĝis en nacia restoracio. Ni vizitis ankaŭ interkulturan organizon. Neforgeseblaj restas la impresoj de internacia vespero. Dum antaŭlasta vespero okazis la TEJO-prezentoj, inkluzive IJK. Al mi bone helpis Katja Ignatjeva, kaj ni duope sukcese respondis ĉiujn demandojn, eĉ ekz. pri kuloj kaj ursoj ĉirkaŭ la IJK-ejo.

Denove mi renkontiĝis kun malnovaj amikoj kaj konatiĝis kun novaj homoj – aktivuloj de naciaj junularaj E-organizoj, starigis novajn kontaktojn. Entute, ni havis sep interesajn tagojn. Mi kunportis utilajn spertojn kaj rimarkojn, ligitajn al la interkultura projekto kaj al la organizado de diversaj aranĝoj. Partopreno en la seminario donis al mi novan impulson por kreskado, por aktivigi min mem kaj eĉ aliajn por laboro, nun certe por preparado de IJK kaj MAK. Tamen jam nun mi pensas ankaŭ pri ĉi-

jara StRIGo, pri nova statuto de nia E-klubo kaj pri multo alia.

Se vi interesiĝas pri interkulturo, projekt-mastrumado de aranĝoj aŭ E-instruado, eble vi volas ekscii pli pri la seminario, deziregas labori por/per Esperanto, partopreni interesajn projektojn – turnu vin al mi. Kune ni scipovos kolekti kaj enkorpiĝi niajn ideojn.

Valentina Sidorova (Moskvo)

P.S. Pro la helpo dum preparado de la artikolo mi dankas laborgrupon pri artikoloj, kiu estis organizita dum la seminario en Sarajevo.

E-EKSPOZICIO EN DIMITROVGRAD

En la urba muzeo de la glora Dimitrovgrad komencis laboron la ekspozicio “30 jaroj de Esperanto en Dimitrovgrad”. Jes, jam pasis trideko da jaroj post la iniciato de la unua E-kurso, gvidita de juna, iniciatema, ĵus fininta korespondlernadon Tatjana Kravĉinskaja, nun Iljutkina. Pri tiuj malproksimaj tempoj rakontas malnovaj nigra-blankaj fotoj el la kluba albumo. Ornamas la ekspozicion valoraj, apartenantaj al T. Iljutkina – E-libroj, eldonitaj en 1909 kaj 1912 jaroj – tradukoj de Ŝekspiro, Tolstoj, Turgenev.

Apude – nuntempaj fotoj de lastjaraj E-renkontiĝoj, multkoloraj informiloj pri internaciaj kongresoj, multaj periodaĵoj, libroj, T-ĉemizoj, insignoj, ŝildoj. Okaze de malfermo de la nova ekspozicio en la muzeo pasis lingva konkurso, organizita de Saŝenĵka Sudakova. Tri teamoj el diversaj lernejoj, ne lernintaj antaŭe E-on, devis traduki helpe de vortaroj

siajn novajn E-kromnomojn kaj montri ilin per gestoj al la publiko, rekonigi diversajn gramatikajn vortklasojn, konstrui novajn vortojn. Pasis la konkurso gaje, eĉ spektantoj finfine petis por si la vortaretojn, formis apartan teamon kaj komencis plenumi konkursajn taskojn. En paŭzoj lernejanaj ĝuis kantadon de A. Ĥrustalĵov kaj A. Artamonov en E-o. Ĵuriis la konkurson niaj gastoj el Uljanovsk kaj Ĉeboksari. La gajninta teamo ricevis E-lernolibrojn kaj vortaretojn. La E-ekspozicio en la muzeo funkciis dum unu monato.

Marina Jusupova (Dimitrovgrad)

“POR KE ĈIU KOMPRENU ĈIUN”

La 25-an de aprilo Rusio festis Tagon de ĝemelaj urboj. Tiu ĉi kvazaŭ ne hazarda festo koincidis kun E-aranĝo. En malgranda, modesta, komforta kaj ĉiam verda urbo Dimitrovgrad estis suna tago. Je la 11-a mi kun Saŝenĵka Sudakova malfruas: necesas ankoraŭ aĉeti premiojn, elprinti konkursajn taskojn kaj kiel eble

pli rapide atingi la urban muzeon – ja tie oni jam atendas, atendas realajn vivajn esperantistojn, kiujn eblas ne nur vidi kaj aŭdi, sed eĉ tuŝi.

12-20. Ni malfruis. Tamen 18 lernantoj ne enuis: vivaj esperantistoj (Jura Karcev, Saŝa Ĥrustaljev, Lena Maslova, Ŝura Artamonov, Marina Jusupova) jam estis apude kaj kun scivolemo pririgardis malnovajn fotojn de pasintaj renkontiĝoj, li-

brojn de la jaro 1921 en ankoraŭ nekonata por la infanoj lingvo kaj kalkuladis konatajn insignojn de la ekspozicio “Esperanto en mia urbo”.

La ekskurso tra la ekspozicio, gvidata de Marina Jusupova, allogis per faktoj pri E-movado en sovetia tempo: pri tio, kiel pasis kunvenoj de stranguloj, kiuj penis fari la mondon pli bona, en kolĥozoj, aŭ pri tio, kiel Stalin estis ne tre amikema al ni. Sed tio estas nur komenco. Sekvis lingva konkurso “Por ke ĉiu komprenu ĉiun” inter 3 teamoj de lernantoj. Jes, vere – kial ne komenci lerni la lingvon pere de konkurso pri la plej bona scio de tiu ĉi lingvo? Mi kun Jura Karcev kaj Lena Maslova havis honoran mision esti ĵurio en tiu konkurso, do baldaŭ post tiaspeca “lerniga” konkurso, akompane de E-kantoj oni jam povis preskaŭ libere komuniki kun la infanoj per E-to pri la temoj “ronkuloj” kaj “maruloj”.

Jen tiel, dank’ al iniciato de Saŝenĵka Sudakova, pasis unu el aranĝoj kadre de “Kultura ĉefurbo de Volgio-2003” kaj “ĝemeliĝis” 3 urboj: Dimitrovgrad, Uljanovsk kaj Ĉeboksari, pri kio mi estis atestanto.

Anja Rogaĉova (Ĉeboksari)

KION GRAVAS FARI, SE VI ALIĜIS AL REJM

Ĉi-jare multaj novaj homoj venis al REJM, tio ege ĝojigas nin, la “malnovan popolon”. Jen estas kelkaj konsiletoj por la nov-aligiintoj.

Se vi ne havas aliron al Interreto, pensu kiel ekhavi ĝin. Nenio ligas esperantistojn en la moderna mondo pli facile kaj rapide, ol Interreto. Rusiaj esperantistoj kutime uzas nur retpoŝton por tio – kaj retpoŝto ne postulas grandajn elspezojn. Eĉ por plej aktivaj REJM-anoj sufiĉas legi retpoŝton 1-2-foje semajne.

Aliĝu al la retpoŝta grupo <nur-rejm>. Pere de tiu retpoŝta grupo vi ricevos plej freŝajn novaĵojn de nia junulara movado kaj ankaŭ povos diskuti pri diversaj aktualaj aferoj. Por aliĝi necesas sendi malplanan leteron al la adreso <nur-rejm-subscribe@yahoo.com> kaj respondi (nur premi butonon “Respondu” kaj forsendi) la poste venontan anglalingvan peton konfirmi la aliĝon. En <nur-rejm> rajtas ĉeesti nur membroj kaj patronoj (subtenantoj) de REJM. Uzu do vian rajton!

Aliĝu al la informkanalo <e-rus-informoj>. Absolute simile al <nur-rejm> vi povas aliĝi al la novaĵ-grupo <e-rus-informoj> – sendu leteron al la iom longa adreso <esperanto-rus-informoj-subscribe@yahoo.com>. Atentu, ke en tiu grupo oni ne diskutas – nur ricevas novaĵojn pri Esperanto-vivo en Rusio kaj apude. Certe, ankaŭ vi rajtas sendi novaĵojn pri Esperanto en via urbo aŭ regiono.

Legu REGon. Kiel membro de REJM vi havas eblon legi la *Rusian Esperanto-Gazeton* (REGo). Eĉ se via Esperanto ankoraŭ ne estas bona, provu legi REGon. Mi konas minimume du personojn, kiuj uzas REGon por daŭrigi sian lingvan perfektigon post baza kurso de Esperanto. Vi samtempe plibonigos vian Esperanton kaj iĝos bone informita pri ĉio, kio okazas en Esperanto-mondo.

Interesiĝu aktive. Ne estas bona sinteno atendi, kiam oni venos al vi kaj proponos partopreni en iu interesa Esperanto-projekto. Serĉu mem. Demandadu aliajn homojn en REJM, pri kio ili okupiĝas kadre de la junulara movado. Amikiĝu kun REJM-anoj kaj interkomuniku. Nur se ĉiu REJM-ano interesiĝos pri REJM-aj aferoj *aktive*, ni sukcesos atingi bonajn rezultojn kune.

Kaj ne forgesu veni al IJK julie! Dum la kongreso okazos REJM-konferenco, la ĉefa kaj plej grava kunveno de REJM-anoj, kiuj decidis pri kelkaj gravaj demandoj de nia junulara vivo.

amike, Slavik Ivanov, REJM-komitatano

REJM-MEMBROJ POR 2004

Alopina Jelena, Ambarnikova Natalja, Andrejsons Sergej, Bakurova Marija, Burkina Oksana, Deljcov Jevgenij, Fedotova Aleksandra, Grigorjevskaja Olĵa, Hekland Bård, Ĥaritonova Nadeĵda, Ĥlizov Konstantin, Ignatjeva Jekaterina, Ivanov Vjaĉeslav, Jakimov Sergej, Jakovleva Irina, Jeldanova Anna, Kadar Aleks, Koltunov Valerij, Konstantinov Anton, Kostina Jelena, Kozlov Aleksej, Kudrjašova Alla, Lisina Anna, Maciboruk Anna, Malenko Vitalij, Maslova Jelena, Melnikova Jelena, Muljukova Antonina, Obrazcov Konstantin, Orlova Anna, Penjkov Andrej, Rogaĉova Anna, Safonov Igorj, Saljkova Galina, Serdjuk Aleksej, Sidorova Valentina, Staricina Jelena, Sudakova Aleksandra, Ŝevĉenko Anna, Ŝevĉenko Jevgenij, Ŝevĉenko Olĵa, Ŝmarova Ulĵana, Terjohina Marija, Tiĥonov Jevgenij, Tihonov Sergej, Tolstaja Tatjana, Truĥin Aleksandr, Tureckij Sergej, Vasiljeva Alina, Viĥrov Konstantin

patronoj

Arbekova Katerina, Belov Aleksandr, Gonĉarova Irina, Kokolija Georgij, Mironova Irina, Povorin Miĥail

Por membriĝi necesas trapasi REJM-ekzamenon aŭ A-ekzamenon de ĈALK REU (pri la baza scio de Esperanto) kaj pagi la kotizon (100 rubloj plus ankoraŭ 100 por abono de REGo).

Eksciu, ke...

“VELURA SEZONO” – DENOVE EN JALTA!

Internacia Arta E-festivalo “Velura Sezono-2004”, Jalta, 11-19-a de septembro

Post multjara interrompo en Jalta reaperos la fama “Velura Sezono”. Ĝi iam unuigis multajn E-muzikantojn kaj muzikemulojn, pluraj el ili iĝis steluloj. Tage okazis ekskursoj, turistaj marŝoj, diskutoj (ofte surplaĝe), malfruvespere – koncertoj surkaje. La nuna festivalo esence diferencos de la antaŭaj. Unue, ĉi-foje ĝi okazos komence de septembro, kiam la maro estas varma, la suno milda kaj fruktoj abundas. Due, ĝi estas parto de la agado “Vizaĝe al la ekstera mondo”: ĝin partoprenos ankaŭ bardoj-neesperantistoj, kaj okazos diverslingvaj koncertoj ankaŭ por la urbanoj kaj ripozantoj, kiuj tiutempe abundos en Jalta.

La partoprenantoj loĝos en tendaro, situanta en pitoreska pinarbaro apud la fama porinfana “Kampeto de fabeloj” en ĉirkaŭaĵo de Jalta. En la tendaro estas 100 nemultekostaj lokoj en ĉambroj po 2-3 litoj kaj ebleco akcepti homojn kun tendoj aŭ/kaj en amasejo. Dezirantoj povos resti en la tendaro por ripozo (tiutempe, dum la ripozsezono, la prezo por la loĝado en la tendaro estos la plej malgranda kompare kun aliaj lokoj).

En la provizora programo: Inaŭgura orgena koncerto; Diverslingvaj koncertoj por la urbo; Ekskursoj, turistaj marŝoj; Seminario pri muzika E-kulturo; Renkontiĝo de pentristoj kaj skulptistoj; Rolaj kaj intelektaj ludoj; “Barda kafejo” – nokte ĉe lignofajro; Nokta koncerto sur la kajo kaj nokta naĝado.

Ni sopiras revidi laŭreatojn kaj partoprenintojn de la antaŭaj festivaloj kaj invitas ĉiujn aliajn E-artistojn kaj spektantojn. Konsenton partopreni la festivalon jam alsendis JoMo. La festivalon organizas jalta E-klubo “Tero” kune kun la poltava krea unuiĝo “Gaudeamus”, kieva E-klubo “Kare” kaj moskva E-klubo “MASI”. Pliajn detalojn eblas ekscii ĉe <www.krimeo.h12.ru> (tie troveblas ankaŭ multaj fotoj). Loka organiza komitato: rete – <espero@yalta.crimea.ua>; poŝte – Ukrainio, 98612 Jalta, a/k-74 Esperanto; tel. +38-0654-231651 – Jefim Zajdman .

(esperanto-rus-informoj)

FINFINE – ESPERANTA RENKONTIĜO!

Ĉu vi sentas diferencon inter “esperantista renkontiĝo/aranĝo” kaj “Esperanta renkontiĝo/aranĝo”? Laŭ mia kompreno, esperantista renkontiĝo estas aranĝo, kiu kunvenigas esperantistojn. Kaj tiuj tute ne nepre parolas en Esperanto, dum la evento aŭ eĉ ĝenerale. Esperanta renkontiĝo estas aranĝo, dum kiu oni parolas E-on, laboras aŭ simple ripozas, uzante E-on. Esperantaj aranĝoj estis dum la periodo de SEJM-1. Poste plej multaj niaj aranĝoj poiomete, nerimarkeble transformiĝis el Esperantaj al esperantistaj. Kaj restadis kiel nuraj revoj la utopiaj bildoj, kiam ĉiuj parolas en E-o laŭ sia efektiva lingva nivelo. Klaris, ke tiun revon eblus realigi nur kun ankoraŭ “nedifektitaj” komencantoj, jes, kun tiuj, kiuj ĝis nun ne kaptis, ke

ankaŭ sen Esperanto inter esperantistoj estas bele pasigi la tempon...

Do, homoj, mi ĝojas konstati, ke tiu revo subite plenumiĝis. Subite, ĉar antaŭ ol iri al Kievaj Tagoj en Ukrainion mi mem traktis tiun aranĝon pli kiel esperantistan turismadon, ol kiel Esperantan aranĝon. Kio do okazis? Homoj, nu, tiom simple, ke mi eĉ ĝeniĝas klarigi. Imagu: necesas nur paroli en Esperanto – punkto, fino.

Kaj ajna eĉ tute ne E-aranĝo (= sen speciala priesperanta programo aŭ lingva studcelo) iĝas Esperanta!

Tamen, kelkaj vortoj pri la aranĝo mem. Mikaelo Lineckij kun sia E-societo KARE jam kelkajn jarojn obstine, senlace kaj senrezulte invitas esperantistojn al Kievo por partopreni la festadojn dum la Tago de la Urbo. La afero nomiĝas “Tagoj de Kievo”. Neniu venas.

Mi kun Onjo decidis iri – nur turismcele. Mi invitis geamikojn (=MASIanojn) – kelkaj ekinteresiĝis. Kial do ne inviti ankaŭ la ĵusajn kursfinintojn de la du lastaj FaRoĵ? Kaj ne sendi informon al niaj internaj dissendolistoj? Unuvorte – jen la grupo el 18 personoj. La lingva nivelo: 6 bonparolantoj, 5 tre sukcesaj kaj E-parolemaj kursfinintoj, 3 neparolemaj, sed komprenantaj kaj respondantaj E-e al E-demandoj, 3 malbone komprenantaj kaj malmulte parolantaj, 1 neniam lernis E-on. Kun ni multe estis la sola gasto el ekstersovetia eksterlando Zbyšek Pastor el

Pollando, ofte – Mikaelo Lineckij kaj foje – Ĵenja Zvereva, kiuj neniam krokodilis.

Ni venis trajne la 27-an de majo, tuj iris per buseto por ekskursi tra la urbo (kun ruslingva ĉiĉerono), post enhoteliĝo estis pieda ekskurso tra la urba centro kun Anja Borodinec, kiu rakontadis en Esperanto, vespere – renkontiĝo en liceo kun la klubanoj, kiu aspektis kiel komuna koncerto: ni spektis saĝan teatraĵeton plenumitan de liceanoj, mirinde fluparolantaj dum la rolado, ni prezentis nian spektakleton “Provizo”, la gastigantoj belege kantis (Mikaelo Lineckij, Natalja Ivanova, Oksana Mirgorodskaja), reklamante la novan diskon de ukrainaj kantoj en Esperanto. La 28-an – tuttaga ekskurso al Umanj: en la aŭtobuso kaj ĉie kaj kun ĉiuj senescepte Mikaelo parolis en Esperanto. Vespere ni ĉiuj umis en nia hotelo ĉirkaŭ la Lingva

Olimpiko por du personoj (aliaj – juĝas, pasive aŭskultas aŭ ĉirkaŭvagas). La sekva tago – libera: malgrandgrupe ni vagadas laŭ la samaj lokoj, konstante renkontiĝante kaj ĝuante la belegan urbon, la bonegan varman veteron, la E-babiladon kaj niajn kompaniojn. La 30-an antaŭ la trajno – gajega vojaĝo laŭ Dnepro per ŝipo, preskaŭ malfruo al la trajno kaj komuna rea trajnveturo – kun ludoj tra la tuta nokto – kaj daŭra E-parolado! Jen tiel...

Kvankam nenio nova, tamen mi ŝatus ĉi tie listigi la kialojn de tiu Esperanta sukceso. Do:

1) bonparolantaj esperantistoj ĉiam parolas Esperante inter si;

2) kelkaj longdaŭraj ekskursoj kaj la vespera koncerto estas en flua neadaptita Esperanto (jes, tio ĝenas lingvajn malfortulojn, sed pruvas al ili, ke ili devas perfektigi; aliflanke, por novuloj estas tre utile multe aŭdi la paroladon, eĉ sen kompreni ĝin – por ĵusaj kursfinintoj tio estis unuan fojon en iliaj vivoj);

3) ĉiuj gravaj anoncoj estas en E-o (neniu cede al la tento traduki por tiuj, kiuj ne komprenas: ĉiuj en sia mikrokompanio havas homon, kiu sufiĉe scias la lingvon kaj povas klarigi al la nekomprenintoj);

4) estas fragmentoj de komuna E-agado (provludado en la trajno, elpaŝo “sur la scenejo” en la liceo antaŭ la gastigantoj, la Lingva Olimpiko);

5) partoprenantaj komencantoj:

a) estas bone motivitaj (minimуме, ili ankoraŭ memoras, ke lernas la lingvon, maksimume – ili planas iri al IJK);

b) havas la eblecon tuj demandi nekonatan vorton aŭ kiel diri ekz. “фy ты – ну ты!”;

c) ne havas antaŭ la okuloj krokodilantajn spertulojn, do ne konas tiun fuŝan modelon de konduto en E-medio;

ĉ) renkontas E-parolantan komunikiĝeman eksterlandanon Zbyšek, por ne paroli pri la ukrainianoj;

6) la etoso estas ripoza, malstreĉa, amika – kaj neniuj memorigoj kiel “parolu en Esperanto!”, NENIU KONTROLO pri la lingva disciplino (kiam mi kun Onjo for-petveturis, la aliaj dum la rea vojo en la trajno daŭre parolis en Esperanto!).

Fine de la aranĝo mi faris “sociologian enketadon”. Al ĉiu partoprenanto aparte mi faris du demandojn kaj ricevis mirinde unuanimajn respondojn, sendepende de

AL FORESTINTO

Ĉu vi vidis fajrkolorajn kaŝtanflorojn?

Ĉu vi spektis infan-scenojn en lice’?

Ĉu vi gardas en la koro l’ oron

De Andrejevskaja hel-preĝej’?

Dum vesperaj promenadoj en Podolo

Ĉu vi manĝis en la “Hejma Kuirej’”?

Ĉu maltrankviliĝis en gondolo

Via spiro pro la mallumej’?

Ve, amiko! Vi ne kantis la kanonojn,

Vi ne perdis vin en la amaso sur Dekliv’,

Vi ne miris arde pro belsono

De l’ amuza ukraina lingv’.

Se la vorto “tohuwabohuo”

Nur timigas terurege vin,

Vi ne havu triston kaj enuon,

Simple planu nian rendevuon,

En la urbo, kiu sorĉis min!

Andreo Penjkov

partopreninto de la Kievaj Tagoj

la lingva nivelo de la respondinto: “Ĉu vi opinias tiun renkontiĝon Esperanta?” – “Jes”; “Kial?” – “Ĉar la homoj parolas en Esperanto”.

Konkludo: homoj, vojaĝu kaj simple kolektiĝu por bone pasigi la tempon – kaj parolu Esperante, tiam ĉiu amika renkontiĝo iĝos Esperanta aranĝo!

Per la lastaj linioj mi esprimas mian sinceran dankon al la ĉefa organizanto Mikaelo Linekij pro la belega travivaĵo, kiu esperantigis kaj amikigis nin, kaj al ĉiuj partoprenintoj – pro ilia natura senpena esperantemo!

Irina Gončarova, kunordiganto de EK MASI

GRANDA ORA SOMERO EN UKRAINIO

Ĉi-jare en Ukrainio Internacia Junulara Krea Unuiĝo “GAUDEAMUS” lanĉas novan ampleksan E-projekton “GRANDA ORA SOMERO”. Ĝi konsistas el interligitaj 6 aranĝoj – diverse simpatiaj, kaj ĝi daŭros de la 19-a de junio ĝis la 10-a de septembro en 4 lokoj: Poltavo, Kijivo, Gurzufo, Jalto.

Vi estas kore invitata komence al la E-kurso “SEPTIMA” en Poltavon, kie dum 12 tagoj malbone parolantaj aŭ tute ne parolantaj Esperanton homoj ekposedos rapidan E-parolon kaj poste – ek al agrablaj ukrainiaj E-renkontiĝoj apud: Kijivo (“REJo-3”), ĉef-organizanto – Mikaelo Linekij; Poltavo (“ORA SOMERO”), ĉef-organizanto – Vladimir Soroka; Gurzufo (“MEVO”), ĉef-organizanto – Irina Gerasimova; Jalto (“VELURA SEZONO”), ĉef-organizanto – Jefim Zajdman.

Jen estas pliaj detaloj pri la partoj de “GRANDA ORA SOMERO”:

Parto 1 – Poltavo, 19.06 – 01.07, rekt-metoda kanta E-kurso “SEPTIMA” kaj aliaj kursoj en 4 aĝ-grupoj en kadro de ekologia evoluiga E-tendaro por familioj kun infanoj kaj junularo “ORA SOMERO”; <orasomero@yandex.ru>, tel. +38-05322-23224 aŭ +38-067-5320629 (poŝa).

Parto 2 – Kijivo, 02-08.07, REJo (Renkontiĝo de E-Junularo); la detaloj – en <www.espero.kiev.ua>; <ml@espero.kiev.ua>, tel. +38-044-4320743 aŭ +38-039-2477483 (poŝa).

Parto 3 – Poltavo, 09-16.07, ekologia evoluiga E-tendaro “ORA SOMERO” (sen E-kursoj); <orasomero@yandex.ru>, tel. +38-05322-23224 aŭ +38-067-5320629 (poŝa).

Parto 4 – Poltavo, 18-30.07, rekt-metoda kanta E-kurso “SEPTIMA” kaj aliaj kursoj en 4 aĝ-grupoj en kadro de ekologia evoluiga E-tendaro “ORA SOMERO”; <orasomero@yandex.ru>, tel. +38-05322-23224 aŭ +38-067-5320629 (poŝa).

Parto 5 – Gurzufo, 03-30.08, MEVO – ĉeMara Oazo por Vojaĝantaj E-istoj apud Gurzufo (Jalta regiono); <orasomero@yandex.ru>, tel. +38-05322-23224 aŭ +38-067-5320629 (poŝa).

Parto 6 – Jalto, 11-19.09, “VELURA SEZONO” – renaskiĝanta legendeca eks-Sovetia KEF en Jalto; <www.krimeo.h12.ru>.

Prezoj por “ORA SOMERO” (Poltavo, partoj 1, 3, 4):

1. manĝado ekologie pura, 4-foja, loĝado en tendoj (kunprenu dormosakojn!), programo (ĉevaloj, akvalangoj, kozaka saŭno, boato, giganta sablujo, koncertoj, diversaj evoluigaj kursoj, ludoj, lignofajro, k.t.p.) – 3 eŭroj tage por unu persono kontraŭ ĉio ĉi!

2. 12-taga kurso “SEPTIMA” (nur partoj 1, 4) – 114 eŭroj por unu persono; 12-tagaj kursoj por infanoj kaj junuloj – 44 eŭroj por unu persono.

Mikaelo Lineckij, UEA-Delegito por Kijivo (Ukrainio)

HUMURFESTO EN ODESSA

– Ĉu vi estas surdomutulo?

– Jes!

Tute normala demando kaj tute taŭga respondo – por unu speciala tago. Vi jam konjektis ke temas pri la tutmonda Tago de Humuro kaj Rido – la unua de aprilo. Kaj Odessa kiel monda centro de bonhumoro kaj brila humuro portas sian nomon kun digno kaj gaja rideto.

Por la junulara E-klubo “Verdaĵo” tiu printempa festo jam dum multaj jaroj signifas interesan renkontiĝon kun E-gastoj el diversaj urboj de Ukrainio kaj Rusio. Ĉi-foje la gastoj mem skribis pri intenco veni al Odesa “Humurino” kaj poste ĝui tempon en gaja kompanio de niaj geklubanoj. La deziro de la gasto estas leĝo por la

mastro. Venu, venu, karaj jaltanoj, ni havas, kion montri kaj proponi al vi. La unua de aprilo bonvenigis homojn per varmego de printempa suno kaj amaso de diverskoloraj gejunuloj. Aĝaj homoj preferas resti hejme dum tiu festo de libera konduto.

Promenante tra la stratoj vi riskas esti batita surkape per pufigita martelo aŭ kolorigita per ŝprucfarbilo. Ĉu vi vere volas tion provi? Venu al Odessa!

Niaj gastoj havis sufiĉe da tempo por profunde esplori la eblojn de “Humurino”. Ili atingis nian klubejon posttagmeze lacaj sed kontentaj. Tre bongustis teo kun dolĉaĵoj en amika rondo. Por plejmulto de la gastoj (talentaj gejunuloj el jalta E-klubo sub gvido de J.S.Zajdman kaj du amikoj de Esperanto el Poltavo) tio estis la unua interurba renkontiĝo. Aroma teo kaj lacaj piedoj inklinigis al trankvila babilado, dum kiu ni ĉiuj prezentis nin kaj eksciis pli multe pri niaj novaj geamikoj.

Sekvatage ilin atendis “Urboludo” – bonega eblo esplori nekonatan urbon kaj pli bone orientiĝi en ĝi. La partoprenintoj devis mem trovi la plej gravajn vidindaĵojn de Odessa kaj sporti samtempe. La lastan eron niaj gastoj faris, plej verŝajne, kun plezuro. Estis ja tiel malvarme! La aprila vetero iomete priŝercis urbajn vizitantojn dum la dua tago de “Humurino”. Des pli agrable estis denove kolektiĝi en la bela Blanka Halo de la Domo de Junularo por vespera koncerto. Ni kune ĝuis

talentan teatran ludon de odesaj esperantistoj, kiuj prezentis fragmenton el la romano de M.Bulgakov “La majstro kaj Margarita”. Poste preskaŭ ĝismorte ni ridis, spektante humurscenetojn en E-o kaj aŭskultante rakontojn el la vivo de J.Zajdman. Jaltanoj vere talentas!

Komuna kantado de E-aj kantoj interproksimigis nin. Ĉu ni venu al Observatorio? J-e-es! Multaj jam delonge revis observi noktan ĉielon per teleskopo. Unue ni aŭskultis kun malfermitaj buŝoj la prelegon pri la Suna sistemo kaj ĉiuj ĝiaj 9 planedoj. Sed la plej interesa estis praktika parto. Laŭvice ni algluiĝadis per la okuloj al mirakla aparato por senspire rigardi Venuson, Marson, Saturnon kaj Jupiteron. Ni eĉ povis vidi krateran surfacon de Luno. Se oni permesus al ni noktumi en la Observatorio, ni farus tion malgraŭ preskaŭ frosta nokto. Sed ni devis malsupreniĝi for de stela mistera ĉielo, ĉar morgaŭ nin atendis ekskurso al odesaj katakomboj. Drasta kontrasto. Eble pro tio la renkontiĝo restis neforgesebla en la koroj de jaltanoj. Aŭ la etoso de la klubo kaj sento de la urbo miksiĝis, rezultigante en nekompareble dolĉa kaj samtempe trista premo en la koro. Ĝis revido, karaj jaltanoj kaj poltavanoj. Ĝis la sekvaj renkontiĝoj!

Oljga Gribovan (Odeso)

POR KE LINGVO ESTU INTERTRIBA

Por ke lingvo estu intertriba, ne sufiĉas nomi ĝin tia, oni devas ankaŭ instrui ĝin!

En la mondo, kaj en Afriko, oni multe parolas pri tribismo kaj pri la malbonaj sekvoj de tribismo, kiuj interalie estas malpaco, streĉitaj rilatoj kaj eĉ malferma milito. Ni provas helpi afrikajn landojn, en la kadro de samcelaj klopodoj de Unesko, venki tribismon.

Nia rimedo ŝajnas tre bona por permesi rektan interkontaktadon inter anoj de malsamaj gentoj en la koro de Afriko, kie militoj faris multajn viktimojn lastatempe. Nia projekto estas “Lingvo de paco – Ururimi rw’Amahoro”. Temas pri kampanjo, kiu celas kunligi esperantistojn el la malsamaj militantaj gentoj de Burundo, Ruando kaj Orienta Kongo (la tiel nomata regiono de la grandaj lagoj), instruantajn Esperanton al siaj samgentanoj, por organizi post unu aŭ du jaroj grandan intertriban, interetnan kaj interlandan renkontiĝon de esperantistoj en Bujumburo, Burundo.

Instruado de Esperanto jam okazas surloke. Nun aperis instruistino preta vojaĝi tien, ne sen personaj riskoj, ĉefe por instrui Esperanton pli bone al la instruistoj. Ni devas NUR pagi la flug-bileton kaj la ceterajn kunligitajn kostojn. Ni estas la Fondaĵo Espero, konto “Lingvo de Paco” ĉe UEA, kiun vi jam multe subtenis en la pasinteco. Ni esperas, ke vi faros tion ankaŭ nun por ebligi ĉi tiun agadon.

Renato Corsetti (Italio)

P.S. Se vi sendas monon al UEA por la Fondaĵo Espero, bonvolu klare menciigi sur la pagilo “Fondaĵo Espero – Lingvo de Paco”. Pagmanieroj estas troveblaj en Jarlibro de UEA, p.33.

la verda Koro

 kultura revuo

UKRAINAJ KANTOJ EN ESPERANTO

Antaŭ ioma tempo miajn manojn trafis disko, prezentanta E-te la tradician muzikan kulturon de la juda popolo. Tiam mi estis ravita de la ideo, ke per E-to vere facilas konatiĝi kun aliaj kulturoj. Kvazaŭ subtene al mia ideo min trovis la disko “Ukrainaj kantoj”. Kaj eĉ mi, ukrainiano, kiu opiniis sin ne tute fremda al la ukraina kulturo, trovis multon interesan.

La disko, eldonita de la Kieva societo por subteno kaj defendo de la ukraina kulturo “Espero”, celas, mi diru, “defendon per disvastigo”. Kaj ĉi tiun mision la disko plenumas plej trafe. 20 kantoj de plej diversaj specoj, profesie registritaj kaj tre altnivelo plenumitaj, prezentas la ukrainan kulturon tre multaspekte. La kantoj estas plenumataj de 4 kantistoj (du virinoj – Natalja Ivanova kaj Oksana Mirgorodskaja kaj du viroj – Mikaelo Lineckij kaj Maks Ŝabala). La gitar-akompano (Maks Ŝabala), feliĉe, estas sufiĉe modera kaj neniam tiras atenton al si. Fojfoje sonas kelkaj blovmuzikiloj (Mikaelo Lineckij). Plimulto de la kantoj estas prezentita multvoĉe, malplimulton prezentas apartaj kantistoj. Kaj la prezentado vere estas brila!

Speciale por dezirantoj pli intime konatiĝi kun la ukrainaj lingvo kaj kulturo fine de ĉiu kanto la plenumantoj ripetas la unuan strofon en la ukraina lingvo. En la tekstolibreto troviĝas ne nur la E-lingvaj tekstoj, sed ankaŭ la ukrainlingvaj, kaj eĉ transliterumo de la originalo E-litere. Krome, komence de la kantaro estas skizeto pri la popolaj kantoj (de Larisa Lineckaja) kaj informo pri la Societo “Espero”. Unuvorte – modela E-disko, mirinde kaj ĝinde kombinanta Esperanton kun la ukraina!

Koncerne la lingvaĵon: ĝi estas tre facila kaj preskaŭ senriproĉa. Almenaŭ mi trovis nur 2-3 pli-malpli seriozajn misojn: sufiĉe multe suferis la artikolo, kiu jen estas uzata kiel nura ŝtopil-vorto, jen forestas en la plej necesaj lokoj. La prononco ĉiam estas mirinde klara kaj la vortoj – tre facile percepteblaj.

Resume – la disko estas tre altnivela produkto kaj bonega informanto pri la ukraina kanta kulturo. Mi certas, ke la dezirantoj ekscii pri ĝi ne estos seniluziigitaj. Bonan konatiĝon!

Pavel Moŝajev (Ukrainio)

LA UNUA LERNOLIBRO

La eldonejo “Impeto” aperigis reprintan eldonon de la unua lernolibro de Esperanto “D-ro Esperanto. Internacia lingvo. Antaŭparolo kaj plena lernolibro. Por rusoj.” La libro aperis la 26-an de julio 1887, kaj tiu ĉi dato iĝis la naskiĝtago de Es-

peranto. La libro, nemalhavebla por ĉiu esperantisto, estas akirebla ĉe Moskva Esperanto-centro <www.comail.ru/~esperanto/> kontraŭ 25 rubloj.

(esperanto-rus-informoj)

E-KANTO POR LA FUNDAMENTAJ LERNEJOJ

La ministro por la fundamentaj lernejoj de la Franclingva Komunumo de Belgio, S-ro Jean-Marc Nollet organizis kompletan dosieron por diskonigi lingvojn inter la junaj lernantoj de la franclingvaj lernejoj. Por apogi tiun interesan dosieron, oni vastskale disdonis senpagan kompaktdiskon kun 16 belaj kantoj en diversaj lingvoj. Inter tiuj kantoj estas la kanto de Nikolin' en Esperanto ("La bona formiko"). En la dosiero aperas ankaŭ pluraj informoj pri Esperanto. Tiu dosiero (nur en la franca kun la tekstoj de diversaj kantoj en la originalaj lingvoj) ekzistas en pdf-formato ĉe la adreso <<http://www.eveilaulxlangues.be>>.

Ni notu ke, konsekvence de tiu agado nomita "Atentigo al la lingvoj", en la porinfana suplemento de la famkonata belga franclingva gazeto "Le Soir", aperis informo pri reagoj de la lernantoj de iu fundamenta lernejo en Namur (ĉefurbo de la valonia regiono): "La infanoj devis taksu la plej ŝatatajn kantojn kaj klarigi siajn elektojn. Surprize, la unua elekto estis la Esperanta kanto de Nikolin': "Ĉar ĝi estas amuza, ĉar ĝi estas la plej bela lingvo kiu ekzistas", klarigis la infanoj".

(landa-agado)

NOVA ELDONO DE "GERDA MALAPERIS!"

La fama lingvoinstrua romaneto de Claude Piron "Gerda malaperis!" estas reeldonita de la eldonejo "Impeto" en Moskvo. La eldono estas orientita al ruslingvanoj kaj havas antaŭparolon en la rusa lingvo, mallongan priskribon de la gramatiko kaj Esperanto-rusan vortaron de uzitaj vortoj. Entute estas 56 paĝoj, bela kolora kovrilo. Aĉeti la libron eblas pere de la Libroservo ĉe Moskva Esperanto-centro <www.comail.ru/~esperanto/> . La prezo estas 35 rubloj.

(esperanto-rus-informoj)

9-a FAME-KULTURPREMIO ALJUĜITA

La estraro de la Germana FAME-Fondaĵo ĉi-jare aljuĝis la 9-an Esperanto-Kulturpremion al la konata muzikgrupo "Kajto". Per "Kajto" la unuan fojon muzikartistoj ricevas la premion, kiu danke al la sponsoro, "Kreissparkasse Ostalb" (la loka ŝparkaso) estas valorigita per 5000 eŭroj. La ĝisnunaj premiitoj estas: Kultura Centro Esperantista/C.D.E.L.I., Ito Kanzi (Ludovikito), Richard Schulz /Bruno Vogelmann, "Heroldo de Esperanto", Spomenka Štimec, Marjorie Boulton, William Auld kaj la aŭtoroj de "Adoru", la pastroj A.Burkhardt, B.Eichkorn kaj A.Kronenberger. La kvar kapablaj kaj simpatiaj gekanzonistoj de "Kajto" meritas la distingon kiel sukcesaj ambasadoroj de la Esperanto-kulturo en kaj ekster Esperantujo. La honorado por la premiitoj kaj la solena premitransdono okazos oktobre en la urba biblioteko de la sudgermana urbeto Aalen en ĉeesto de la urbestro, estraro de la sponsora banko, invititaj gastoj kaj la loka gazetaro.

(NUN)

ABIETO

En arbaro, proksime de arbarista domo, kreskis Abieto. Plenkreskaj arboj – pinoj kaj abioj – rigardis ŝin demalproksime kaj ne laciĝis admiri – tiom svelta kaj bela ŝi estis. La malgranda Abieto kreskis, kiel

ĉiuj abietoj en ŝia aĝo: somere ŝin superverŝis pluvoj, vintre kovris neĝo. Ŝi varmigi sin sub la printempa suno kaj tremis dum fulmotondro. Ĉirkaŭ ŝi estis kutima arbara vivo: kuradis tien-reen kampaj muŝetoj, svarmis diversaj skarabetoj kaj formikoj, flugadis birdoj. Dum sia nelonga vivo Abieto konatiĝis kun vera leporo, kiu foje noktumis sub ŝiaj branĉoj. Malgraŭ tio ke Abieto kreskis sola meze de arbarkampeto, ŝi ne sentis sin sola...

Sed foje somere tute subite aperis nekonata Pigo. Li senpripense sidiĝis sur la pinto de la malgranda Abieto kaj komencis balanciĝi sur ŝi.

– Bonvolu ne balanciĝi sur mi! – Abieto ĝentile petis. – Vi rompos la pinton!

– Sed por kio vi bezonas vian pinton? – Pigo krude ĉirpis. – Tutegale oni forhakos vin antaŭ la Novjara festo!

– Kiu forhakos min? Por kio?! – Abieto flustris.

– Ja kiu bezonas, tiu forhakos! – Pigo respondis. – Ĉu vi ne scias, ke antaŭ la Novjara festo homoj venas en la arbaron por tiaj kiel vi! Kaj vi kreskas videble por ĉiuj!..

– Sed mi estas sur ĉi tiu loko jam ne unuan jaron, kaj neniuj min tuŝis! – Abieto oponis necerte.

– Do, oni tuŝos! – Pigo diris kaj forflugis en la arbaron...

En timo travivis Abieto la someron kaj aŭtunon, kaj kiam aperis la unua neĝo, ŝi tute perdis la trankvilon: ŝi ja nenien povis forkuri por kaŝiĝi, perdiĝi en la arbaro inter similaj abietoj.

En decembro falis tiel

multe da neĝo, ke eĉ la branĉoj de plenkreskaj arboj krake rompigiĝadis pro ĝia pezo. Kaj la malgranda Abieto estis eĉ superŝutita ĝis la pinto.

– Ja tio bonas! – Abieto rezonis. – Nun neniu rimarkos min!

Venis la lasta tago de la foriranta jaro – la tridek unua de decembro. “Mi nur travivu ĉi tiun tagon!” – pensis Abieto, kaj ŝi tuj vidis proksimiĝantan homon. Li iris rekte al ŝi. La homo kaptis la pinton kaj forte skuis Abieton. Forfalis la pezaj tavoloj de neĝo, kuŝintaj sur la branĉoj de Abieto, kaj ŝi sendefende etendis antaŭ la homo siajn lanugecajn verdajn branĉojn.

– Mi ĝuste elektis vin! – la homo gaje diris kaj ridetis. Li ne rimarkis, ke ĉe tiuj vortoj Abieto perdis la konscion...

Kiam Abieto rekonsciigis, ŝi nenion povis kompreni: ŝi vivis kaj staris samloke, nur sur ŝiaj branĉoj pendis malpezaj, multkoloraj

vitraj globoj, tutan ŝin ĉirkaŭvolvis maldikaj arĝentaj fadenoj, kaj la pinton ornamis granda ora stelo..

Kaj matene, la unuan tagon de la Nova jaro, el la domo de la arbaristo eliris liaj gefiloj – frato kaj fratino. Ili stariĝis sur skiojn kaj direktiĝis al Abieto. Kiam ili aliris ŝin, la knabo diris al la knabino:

– Ekde nun ĝi estos nia novjara Abieto! Ni ornamados ĝin tiel ĉiujare!..

Tio okazis antaŭ multaj, multaj jaroj. Jam delonge mortis la maljuna arbaristo. En la urbo loĝas liaj plenkreskaj gefiloj. Ankaŭ ili, siavice, havas gefilojn. Kaj en la arbaro, meze de kampeto, kontraŭ la domo de la nova arbaristo, staras alta, svelta abio, kaj antaŭ la Novjara festo ŝi rememoras sian infanaĝon...

esperantigis
Mihail Povorin (Moskvo)

Sergej Lukjanenko

I N T E R T R A K T A N T O J

Tiu ĉi stelo ne havis planedojn. Absolute. Sed ĝi havis luksan zonon de asteroidoj kaj du grupojn da hipertuneloj – super kaj sub la ebena de la ekliptiko. Ĝuste pro tio la stelo G-785 estis tradicia loko por intertraktadoj. En okazo de danĝero oni havis la eblon provi retreti, kaŝinte sin malantaŭ la zono de asteroidoj.

– Hodiaŭ io decidiĝos, David.

Tion ĉi diris Anna Begunec, ĉefa ekzopsikologino de la Floto. Ŝia posteno, kiu dum multaj jaroj estis sinekuro, dum lasta monato iĝis plene aktuala. Profundanime David raviĝis pri tio, kiel tenas sin tiu ĉi malgranda, jam ne juna virino – sur kies ŝultroj nun kuŝis respondeco pri la sorto de la homaro.

– Ĉu? – mallonge demandis David. Ŝminkisto, kiu okupiĝis pri farbado de la vizaĝo, riproĉe strabis al la piloto, sed nenion diris. Li same estis profesiulo, la plej bona Holivuda ŝminkisto el tiuj malmultaj, kiuj sukcesis trapasi medicinan kontroladon. Li siatempe beligis vizaĝojn de kapricaj kinostelinoj, kiuj ne fermis la buŝojn eĉ por unu minuto... sed tio okazis sur Tero.

– Vi scias, David, kian sakramentan sencon havas la cifero “ses” ĉe d-dorianoj. Hodiaŭ estas la sesa etapo de la intertraktado.

La memnomo de Fremduloj el la buŝo de Anna sonis tre ĝuste. D-doria. Buletoj de buntaj palpiloj. Surteraj oktopodoj...

La ŝminkisto kontente rigardis la farbitan vizaĝon, regredis unu paŝon, kapjesis. Poste li sidigi pri skabelon kaj okupiĝis pri la ingveno.

– Hodiaŭ la generiloj devas esti blankaj, – diris Anna. Ŝia voĉo estis senemocia kaj ne havis eĉ ombreon de ironio. – Tio estas la signo de bonaj intencoj kaj espero pri baldaŭa fino de la disputado. Min ne lasas la impresoj, ke d-dorianoj ial ne konfidas al ni.

La ŝminkisto strabis al Anna. Malgraŭ la juneco tiu ĉi impona nigrulo ne timis eldiri propran vidpunkton.

– Blankaj? Ĉu vi forgesis pri ruĝaj ringetoj? Rememoru aldonan interpreton por leĝaro de koloroj, fraŭlino Begunec!

– Unu ringeton, – konsentis Anna, iomete hezitinte. – Kaj ne pli!

David sopire rigardis spegulon. Ŝminkejo en la kosmoŝipo! Kara Dio... Kaj li – nuda viro, farbata je neimageblaj koloroj, kiuj ion devas simboli. Antaŭ kvin tagoj, post la unua etapo de intertraktado, Begunec rakontis al li rusan anekdoton pri vakero kaj verda ĉevalo. La anekdoto ne ŝajnis al David ridinda, sed enmemoriĝis.

Kaj ne eblas ŝanĝi ion. Intertraktadi devas tiuj, kiuj havis la unuan kontakton. Por intertraktado ili devas veni nudaj kaj simbole farbitaj.

Certe, li povas rezigni. Deklari, ke homoj ne akceptas similajn kondiĉojn. Sed ĉu tio ne iĝos kialo por milito?

Certe, nun sur Tero registaroj kaj korporacioj tre penegas, konstruante Tutmondan Sferon de Defendo, sed Tero havas nur solan interstelan kosmoŝipon. Unuan,

eksperimentan, kiu tre facile kaj tre malĝustatempe renkontis fremdan racian vivon...

Nuraj d-dorianoj havas centojn da kosmoŝipoj.

Kaj jen li, glora piloto, kaj interalie jam ne juna homo, veterano de NASA kaj partopreninto de la unua Marsa esplorvojaĝo, iras intertrakti, glimante per la gluteoj. Laŭ la etiketo de Fremduloj tiu loko, sur kiu oni sidas, devas brilegi!

Malhonoro. Hontego. Humiligo.

Sed estas pli bone humiliĝi, ol pereigi la homaron.

– Vi ne tre emociiĝu, David, – diris Begunec. – En unu el fruaj rusaj fantastaj romanoj dum la unua renkonto kun Fremduloj homo senvestiĝis ĝis nudo... ili montris la belecojn de homaj korpoj.

– Ĉu eblas, ke surteraj oktopodoj taksus homan belecon? – sopire demandis David kaj strabis al la ŝminkisto. Tiu laboris senproteste kaj abnegacie. Profesiulo... ĉiuj ni estas profesiuloj.

– Rememoru nudismon kaj korpopentradon, – daŭrigis Anna. – Kaj, ekzemple, la indianoj de Norda Ameriko...

– Mi estas maljuna haroza viro kun pendanta ventraĉo kaj kurbaj kruroj! – ne eltenis David. – Eĉ rubujo estas pli bela ol mi.

Anna modere ridetis, kvazaŭ komprenigis – “babilado finiĝis” kaj diris:

– Vi devas esti absolute memfida, David. Ni scias, ke naŭ raciaj rasoj pace kunekzistas en la kosmo. Naŭ rasoj! Ili ne militas, ili estime mencias unu la alian. Ĉu ni ne sukcesos eniri ilian aron?

– Ĉu mi estas diplomato, Anna? Mi malbone trovas komunan lingvon eĉ kun la edzino. – David ne povis reteni sarkasmon kaj aldonis: – Jen se oni permesos partopreni en la intertraktado al vi... mi estas certa, ke ĉio tuj ordiĝos.

– Tuj, kiam tio ĉi eblos, mi senvestiĝos ĝis nudo, ŝmiros min per farbo kaj iros intertrakti, – tre serioze respondis Anna. – Certe, rigardi min estos ne same agrable, kiel antaŭ kvar jardekoj, sed kion fari... Ronald, tempo!

– Ĉio, ĉio estas preta, – ekmurmuris ŝminkisto, farante senformajn flavajn makulojn sur la genuoj per rapidaj svingoj de peniketo. – La lasta streko...

David lastfoje taksis sin en spegulo, ektremis kaj deturnis la okulojn.

Se damnitaj ĵurnalistoj sukcesos ricevi videoregistraĵon pri la intertraktoj – lin mokos la tuta mondo.

Certe, se la mondo plu ekzistos.

“Kolumbo” okupis duonon de ĉielo. Okulfrapis longaj hejtujoj, reaktoroj, starantaj sur la konzoloj, malrapide giranta ringo de loĝaj ferdekoj, krada anteno de hipermovilo. David lastfoje ĉirkaŭrigardis la solan interstelan ŝipon de la homaro – kaj lia koro premiĝis. Nur dudek jarojn bezonis Usono, por ke kun partoprenado de la cetera mondo konstrui tiun miraklan kosmoŝipon. La entuziasmo, kiu kaptis usonanojn post malkovro de la principo de tunela hipertrapaso, ne velkis dum du jardekoj. Kvazaŭ revenis la tempo de Sovaĝa Okcidento, kuraĝaj migrantoj... Jam ne ŝajnis, ke “Stelaj militoj” kaj “Babilono-5” estas fantastaĵoj. Estonteco frapis la pordon. Eĉ David mem, kiu pli bone ol la ceteraj komprenis, ke la vojo ekde la

unuaj ŝipoj ĝis konkero de la tuta Galaksio estos tre longa, kaptis sin je absolute frenezaj fantazioj: jen li kune kun la filo vojaĝas en fremdplanedaj ĝangaloj..., jen ili, bone satiginte sin per meleagro, svarmanta en la prerioj de fremda planedo, veturas en ŝipo al kosmohaveno... por trinki unu-du glasetojn da alkoholaĵo en kompanio de konataj pilotoj kaj ridindaj, malmodernaj, malbone civilizitaj aborigenoj...

Kaj subite – la plago... nuda buntkolorigita homo troviĝas en malvasta kajuto de kosmoboato. Kaj antaŭe li vidas bizarajn formojn de la ŝipo de d-dorianoj, multe malpli granda, sed treege pli perfekta...

La Halon por intertraktoj konstruis d-dorianoj. Ĝi estis diafana kupolo, dekmetra diametre, staranta sur metala platformo. En la kupolo estis spirebla atmosfero. Ankoraŭ en ĝi estis gravito – natura, sed ne falsa, kiun produktis la giranta loĝringo de “Kolumbo”. La homaro devis esperi, ke Fremduloj estos bonkoraj. Kaj, certe, ke la kvindekjara piloto scipovos lerte blufi.

La kosmoboato mole tuŝis metalan diskon. Ĝi glitis, plupenetrante en la diafanan kupolon. Nekonata materialo disŝoviĝis, ĉirkaŭfluante la pruon kaj hermetigante la lukon. Aperis gravito.

David peze ekstaris, malfermis la lukon kaj piedis sur la varman plankon de la kupolo.

D-doriano sidis vid-a-vide. Lia boato ankaŭ enrampis duone en la kupolon. La tera kaj fremda stelŝipoj svingiĝis en malproksimo, super la kapo sparkis zono de asteroidoj. Hazardajn meteorojn Fremduloj kvazaŭ eĉ ne timis. Verŝajne, ili havas fortokampon...

– Kiom longe mi devas atendi? – galhumore demandis la d-doriano. Tradukilo estis enkonstruita en la kupolo. Ankoraŭ unu memorigo pri la teknologia abismo...

– Mi malfruiĝis je malpli ol unu minuto, – diris David, kaŭriĝante antaŭ la fremdplanedano. La d-doriano estis horizontale simetria: barelsimila korpo kun ringo de vidaj kaj flaraj perceptiloj, ses potencaj tentakloj supre, ses sube... Supro kaj subo, kiel jam komprenis David, estis nocio konvencia.

– Ni estas okupitaj de serioza afero, ni fundamentas la bazon por paco kaj prosperado de niaj popoloj! – daŭre indigniĝis la d-doriano. La tradukilo aŭ vere estis senriproĉa, aŭ ŝajnis tia. Ne estis eĉ malgranda prokrasto, eĉ unu malglata aŭ nekomprenebla frazo...

David suspiris. Precipe ofenda estis tio, ke d-dorianoj ne estis treege akurata raso. Fremdulo facile povis malfruiĝi kaj je kvin minutoj kaj eĉ je horkvarono kaj poste pravigi la malfruiĝon duvorte, ekzemple, per malfacilaĵoj de la ceremonia farbado, aŭ per tre interesa informa programo, aŭ kurioza disputado kun kamaraĵoj. Tion oni povus kompreni kiel mokadon aŭ orgojlon... sed ial David pensis, ke vera kaŭzo estis absolute alia.

– Ĉu ni okupiĝu pri tiu ĉi grava afero? – proponis li, forirante de disputado. De la d-doriano deiris densa planta aromo, eĉ iomete agrabla. Eble, tio ĉi estis la aromo de la korpo de Fremdulo. Sed, eble, tio estis laodoro de farboj, per kiuj li kolorigis la korpon.

– Tamen, ĉu vi ĉiam malfruiĝos? – indignis la d-doriano.

– Mi ne plu malfruiĝos, – diris David.

Estis strange, sed tio ĉi sufiĉis por fermi la temon.

– Ĉiuj raciaj rasoj maltrankvile observas la intertraktadon, – sentencis la d-doriano. Amiko mia, vi devas kompreni – kosmaj militoj estas malprofitaj kaj danĝeraj. Enirante Galaksion ni, eĉ kontraŭ nia volo, iĝas pacemaj.

– Teranoj absolute konsentas! – kun preteco konfirmis David. – Hieraŭ la registaro de mia lando...

– Ĉu vi povas aŭskulti, ne interrompante min? – indignis la d-doriano.

David eksilentis.

– Nu, do ni ĉiuj soifegas pacon! – daŭrigis Fremdulo. – Estas egale, eĉ se d-dorianoj ne similas al kulhanoj, eĉ se atenoanoj spiras kloron, kaj zervanoj ĝenerale ne spiras...

Tio estis eroj de valorega informo. David esperis, ke mikrofonoj, instalitaj en la boato, registras ĉiujn revelaciojn de Fremdulo.

– Sed ni ĉiuj timas, ke la kosmon eniros raso, kiu estos tro juna kaj energia por akcepti la principojn de paca kunekzistado. Jen kial konatiĝo kun ĉiu nova raso estas procezo malfacila kaj doloriga. Ni scias, ke via ŝipo havas laseron kaj tri rake-tojn kun termonukleaj batakapetoj!

David agnoskis la fakton kaj ne ekdisputis.

– Jes, tio ĉi estas vero. Ĉu viaj ŝipoj ne havas armilojn?

– Havas! – jesis la d-doriano. – Sed nur por defendo kontraŭ nekonata danĝero!

– Ni havas la saman kaŭzon.

D-doriano disigis la tentaklojn kaj triste diris:

– Tio ĉi estas demando de fido! Kion signifas, ke vi havas tiajn primitivajn armilojn? Eble, tio ĉi estas signo de pacemo. Sed povas esti, tio ĉi estas malica provo kaŝi armilojn entute!

“Tio ĉi signifas, ke ni estas malmodernaj sovaĝuloj, stultulo!”, – ekpensis David, sed silentis.

– Mi ne scias... – subite elbalbutis la d-doriano. En lia voĉo aperis malgajo. – La afero de intertraktado estas treege malfacila. Mi estas simpla piloto! Mi ne scipovas komunikiĝi kun Fremduloj!

– Ankaŭ mi, – konfesis David. – Sed se ni konfidos la interkomunikadon al specialistoj...

– Ne eblas, – malĝoje diris la d-doriano. – Ni ne povas meti vin en malprofitan pozicion, ĉar niaj intertraktantoj havas sperton de komunikado kun aliaj rasoj. Vi ne havas tiajn specialistojn. La regulo estas justa: kontraktas tiuj, kiuj efektivigis la unuan kontakton. Ni devas akcepti decidon. Ni devas anonci, ĉu niaj rasoj estas danĝeraj unu por alia aŭ ne.

Ili ambaŭ eksilentis.

Damnitaj reguloj! David estis preta konsenti, ke la vortoj de Fremdulo enhavas racion kernon. Simila skrupulo eĉ kortuŝis...

– Hodiaŭ vi havas tre belan kolorigon, – elmurmuris li, provante plenigi ĝenan paŭzon. Li estis piloto kaj ne komprenis ĉiujn nuancojn de la kolora alfabeto tiel, kiel komprenis ilin la rusa psikologino kaj la Holivuda ŝminkisto. Sed David devis

ja ion diri...

– Ĉu vere? – demandis la d-doriano.

– Tre bele estas, – diris David. – Bluaj tentakloj kaj tiuj verdaj makuletoj...

– Mi tre nervozis antaŭ la renkonto, rapidis, ĉion faris haste... – Fremdulo malkontente ekbalancis suprajn tentaklojn. – Ĉu vi simple eldiras komplimenton al mi, jes?

Fakte tio estis vera. David diraĉis tion, kiu venis en lian kapon, same kiel li sporade faris, ekirante kun la edzino al ia enua, sed nepra monduma vespero.

Kaj li respondis same intuicie:

– Mi estas absolute sincera. La brilaĵetoj ĉirkaŭ la spiriletoj estas ravaj.

La spicaodoro de la d-doriano plifortiĝis.

– Dankon. Tio ĉi estis improvizaĵo... Ĉu vere estas bele?

– Tre... – David apenaŭ tenis emociegon.

La ideo estis terura.

La ideo estis genia!

Ĉu estas vero, ke antaŭ li estas de d-doria ino? Tiu malmulto, kiun la homaro sciis pri Fremduloj, ne kontraŭis tian hipotezon. Ĉiuj Fremduloj estis duseksaj, ĉar tio estis la plej oportuna maniero de reproduktado, garantianta interŝanĝadon de gena materialo kaj facilon de rekombino de geno. Ĉiuj Fremduloj malhavis superstiĉojn, kaj ambaŭ seksoj havis samajn rajtojn, ĉar dum babilado pri siaj kamaradoj la d-doriano uzis pronomojn “li” kaj “ŝi” samofte.

Sed pri si mem la d-doriano ĉiam diris “li”!

– Ĉu ne estos kontraŭ reguloj babili iomete pri ni, intertraktantoj? – demandis David.

– Ne estos, – konsentis la d-doriano.

– Ĉu vi havas familion, estimata amiko?

– Jes, restis hejme la edzino kaj tri infanoj.

La genia ideo fiaskis.

– Kaj mi estis edziĝinta dufoje, – malĝoje diris David.

– Nenio estas eterna, eĉ amo, – bombaste, sed kun kompreno respondis Fremdulo. – Mi tre volus reveni al mia ŝipo kaj diri: “Niaj rasoj estas proksimaj kaj povas vivi en paco!”

– Kio do malhelpas vin?

La d-doriano ekhezitis, sed finfine respondis:

– Suspekto, homo. Terura suspekto pri esenco de la homaro.

Paniko inundis Davidon. Ĉu tralikiĝs informo pri militoj, revolucioj, malsato, religiaj malakordoj? Ĉu Fremduloj decidis, ke homoj estas sangavidaj kaj danĝeraj?

– Diru, amiko mia, – diris David. – Mi respondos ĉiujn viajn demandojn. Per kio ni ofendis vin?

– Vi tro bone intertraktas – eldiris la d-doriano. Li iomete ekstaris sur la pintoj de tentakloj. Tio estis la signo de ekstrema emocio.

– Kion signifas “tro bone”? – perpleksis David.

– Inter niaj rasoj estas abismo, – malgaje diris la d-doriano. – Estas fiziologia

kaj psikologia malsimilo, diversaj vivkondiĉoj, tre rimarkebla kultura malkongruenco... Vi ja mem diris, ke la morono de emocia farbado vi opinias arĥaika... Ne interrompu min! Ĉu vi povas almenaŭ sporade finaŭskulti min normale? Nu, do. Ĉiu raso, enirante la unuan kontakton, ĉiam spertas teruran socikulturan ŝokon. Neniuj hipotezoj de sciencistoj, nenia arto de fantazioj kapablas prepari por kontakto kun Fremduloj. Mi amikas kun multaj kulĥanoj, mi komunikiĝis kun anoj de ĉiuj naŭ rasoj. Kaj pro tio via eksteraĵo ne ŝokas min. Sed vi, vi, homo! Kiel estas eble, ke vi sidas apud ulo treege malsimila, komunikiĝas kun li, babilas pri familiaj valorajoj kaj specialajoj de ŝminkado?

– Povas esti, – komencis David tre ekscitite, – la kaŭzo estas, ke nia patrino planedo havas tre diversajn vivformojn. Ni kutimas al ĉiaj eksteraĵoj...

Tentakloj premiĝis en gesto de suspekto.

– Ĉu animaloj de via planedo estas raciaj?

– Ne... laŭ tiuj scioj, kiujn ni posedas.

– En tiu kazo tio ĉi ne klarigas la strangaĵojn.

– Ankaŭ homoj estas diversaj. La haŭtkoloro de homoj...

– La fenomeno de kolora dimorfismo estas konata ĉe ĉiuj rasoj, – tuj forbalais ĉiujn liajn kontraŭaĵojn la d-doriano. – Sed ĝi ne savis de la socikultura ŝoko. Ne! Ni timas alion!

– Kion? – fatale demandis David.

– Ni suspektas... – la d-doriano eĉ balbutis pro emocio, – ke homoj jam renkontiĝis kun aliaj rasoj. Sed pro la terura perverseco de sia psiko – neniigis ilin aŭ transformis en senrajtajn sklavojn!

– Mensogo! – David eksentis sin vere insultita. – Tio ĉi ne estis!. Jes, homoj batalis inter si mem, unuiĝis laŭ komuna lingvo...

– Tio estis ĉe ĉiuj.

– Laŭ komuna teritorio...

– Ankaŭ tio ĉi estis.

– Laŭ haŭtkoloro!

– Estis...

– Religio!

– Treege ofte.

– Pro ekonomiaj kaŭzoj...

La d-doriano nur triste suspiris.

– Ĉe homoj pli frue estis diskriminacio pro nacioj, seksoj, aĝoj...

La d-doriano triste prononis:

– Ni trastudis ĉiujn materialojn, kiujn vi donis al ni laŭ viaj ebloj. Ili ne enhavas respondon. Via civilizacio evoluas laŭ kutima vojo. Sed ial ĝi ne miras pro kontakto kun ni. Eĉ vi, ordinara piloto, estas perfektega intertraktulo! Konkludo estas malbona: vi jam renkontiĝis kun alia racia vivformo. Ĉar vi ne rakontas pri tio ĉi, la sorto de tiu raso estas trista. Mi tre deziras doni bonan resumon, amiko. Sed mi timas!

Venis silento. Tra apenaŭ rimarkeblaj fendoj en la planko fluis freŝa aero. Radiis la asteroida ringo, malproksime pendis la kosmoŝipoj. David elmurmuris:

– Se mi povus nun esti hejme... veturi por fiŝkaptado...
– Ho ve... – sopire respondis la d-doriano. – Trankvila rivereto... mi sidas apud la edzino sur la bordo, fiŝkaptforkoj estas preparitaj...

– Ni uzas fiŝkaptilojn...

– Pasio mankas. Ĉu sportkonkursoj estas evoluintaj ĉe vi?

David kapjesis.

– Ni havas bonegajn sidlokojn en la centra stadiono de la urbo, – fanfaronis la d-doriano. – Se ni dum nuna tagnokto decidis ion, mi ankoraŭ sukcesos viziti la finalon. La edzino tre esperis, ke ni kune spektos ĝin.

– Kaj mian edzinon ne eblas eltiri al fiŝkaptado, nek al futbalo... – bedaŭris David. – Sed se okazos ia akcepto aŭ filantropa vespero...

La d-doriano movis tentaklojn, tio estis gesto de kunsento, kaj diris:

– Amo estas enigma sento ĉe ĉiuj raciaj rasoj. Malgaje estas, kiam ĝi aperas ĉe malkongruo de interesoj.

– Ne, ni havas sufiĉe da komunaj interesoj, – malbenante sin pro tio, ke li komencis rakonti al la fremdplaneda oktopodo pri specialaĵoj de la familia vivo, diris David. – Sed fiŝkaptado, sporto ne estas virinaj aferoj.

– Kial? – miris la d-doriano. – Amiko mia, en vi parolas ankoraŭ vivanta seksa ŝovinismo! Ne estas bone malpermesi al virinoj ĉasi aŭ sportumi...

David levis la kapon, ekrigardis la d-dorianon kaj ekparolis...

Oni preskaŭ ne donis al li tempon por laviĝi. La damnita farbo defrotiĝis kun malfacilaĵoj. David elspezis trioblan kvanton da akvo, antaŭ li riskis foriri el la duŝejo. Li vestiĝis kaj revenis el la sanitara parto de la ŝipo en sian kajuton.

Lin atendis kapitano Edd Kuvert, tre agrabla maljuna homo, kaj la enigma rusa virino Anna Begunec. Streĉo jam lasis iliajn vizaĝojn, nun restis nur scivolemo.

– Nu, kio? – rompante la vicon demandi, ekparolis Anna.

– Ĉio estas en ordo. – David sidiĝis en fotelon, iomete hezitis, sed finfine eltiris el kofreto kun propraj aĵoj ladbotelon kun viskio. Edd balancis la kapon, sed ankaŭ eltiris propran ladbotelon.

Begunec silente akceptis glaseton de David.

– Nu? – demandis Edd.

– Ili timis nin, – klarigis David. Li glutis kaj ĝuante fermis la okulojn. La unua guto da alkoholaĵo dum lasta monato. Kaj la unua trankvila minuto. – Ili timis nin terure. Kaj ĉu vi scias, kial? Pro tio, ke ni tro bone intertraktis! Ni tro facile adaptiĝis al ilia eksteraĵo kaj al iliaj kutimoj kaj reguloj.

– Sed kion ili ne ŝatis en tio ĉi? – miris Edd.

– D-dorianoj decidis, ke ni jam havas sperton komunikiĝi kun aliaj fremdaj rasoj. Sed ĉar ni neis tion, Fremduloj suspektis, ke ni mensogas. Ili suspektis, ke ni neniigis tiujn, kun kiuj ni renkontiĝis.

La kapitano de la sola tera stelsipo Edd Kuvert ekridegis, ambaŭmane tenante la kapon. Begunec sarkasme ekridetis.

– Laŭ ilia opinio, neniel alimaniere ni povis akiri sufiĉan flekseblon de la konscio, – klarigis David. – Rasaj, religiaj diferencoj ne estas sufiĉa kaŭzo. D-dorianoj

emis kontakti... ili tre bone klarigis, kial milito en la kosmo ne devas kaj ne povas okazi, kial la plej utilaj estas paco kaj vendado de teknologioj. Sed ili bezonis ian klarigon de nia... kiel tion esprimi... kontaktemo? Ĝuste kontaktemo! Pro tio mi permesis al mi rememori iun sciencan hipotezon pri tio, ke kromanĵonanoj kaj neandertalanoj dum longa tempo ekzistis komune. Sporade ili interbatalis, sporade kunekzistis, dum ne kunfluiĝis en unu rason. Mi supozis, ke ekde tiu ĉi tempo la homaro konservis plian kontaktemon. Se vi povus vidi, kun kia entuziasmo la d-doriano konsentis kun mi!

– Tiu ĉi hipotezo ne eltenas ian ajn kritikon, – Begunec kapneis.

– Sed mi ne diris, ke ĝi estas vera. Mi supozis. – David verŝis al si ankoraŭ iomete de viskio. – Fino! Ili agnoskis, ke ni plene meritas egalrajtan komunikigon!

– David, mi konas vin dum 20 jaroj. – Edd balancis la kapon. – Estas bone, ke vi ĉion decidis kun la d-doriano. Sed mi vidas laŭ via vizaĝo, ke vi havas ankoraŭ unu hipotezon. Naturan. Kiun vi opinias vera.

David triumfe ekridetis.

– Jes. Komprenu, dum la interparolado aperis paŭzo... kaj mi laŭdis la ceremonian farbadon de Fremdulo, nur por diri ion ajn! Kaj li treege plivigliĝis... nu, estis tre simile, kvazaŭ mi rimarkus novan lippomadon de la edzino kaj laŭdus la kloron...

– La d-doriano estis ino? – ekkriis Begunec. – Mi petas pardonon... virino?

– Ne! – David balancis la kapon. – Absolute ne. Li estis viro. Sed poste ni babilis pri la familioj... Li rememoris, kiel li iras kune kun la edzino fiŝkapti, aŭ spekti iun ilian fremdplanedan futbalon... Ĉu vi komprenas min?

La vizaĝo de Anna mallumiĝis. Edd kvakis.

– La vira kaj la virina psikologioj estas diversaj, – triumfe diris David. – Rigardu malgrandajn infanojn: knaboj petolas kun aŭtomobiletoj, interbatalas, kaptas ranojn, sed knabinoj rigardas spegulon, klaĉas, stulte ridas. Ni al kutimiĝis. Ŝajnas al ni, ke povas esti nur tiel. Sed ĉe ili la diferenco inter viroj kaj virinoj estas nur fiziologia! La psikologio estas sama! Psikologie ili estas unu sama raso! Sed ni, homoj, fakte estas du rasoj, kiuj vivas en simbiozo. Ni kutimas kontakti Fremdulojn ekde suĉinfana aĝo! Ni estas idealaj intertraktantoj, ĉar estas eble mirigi nin nek per kolorigado, nek per senkaŭzaj diskutadoj, nek per nekomprenemo de la oponento! Ni ĉiam trovos komunan lingvon kun ĉiuj en Universo!

Begunec ekstaris. Kun indigno ŝi ekrigardis al David kaj elkriis:

– Neandertalulo!

La perpleksa David silentis. La ĉefa ekzopsikologino kiel kuglo elflugis el lia kajuto. Edd Kuvert ironie ekridetis.

– Nu... aŭ preskaŭ kun ĉiuj... – murmuris David.

tradukis Irina Udalova (Taganrog)

redaktis Aleksej Guljaev (Taganrog) kaj Viktor Aroloviĉ (Moskvo)

Se vi volas havi **leteramikojn en Japanio**, skribu al *Japana Esperanto-Korespondo-Servo*, KLEG, Sonehigasi 1-11-46-204, Toyonaka, JP-561-0802. Korespondu ne per reto, sed nepre per afrankita letero, kaj skribu preslitere viajn adreson, aĝon, sekson, okupon, interesojn ktp. (***NUN***)

KOKTELO

Evidentiĝas, ke la rusa kaj Esperanto tute interplektiĝis inter si, kaj parton de rusaj vortoj konsistigas E-aj vortoj, ekz. ***mono-грамма***. Do, sube vi trovos rusajn vortojn, kaj la kvanto de punktoj montras, kiom da literoj troviĝas en la ellasita parto, koincidanta kun E-vorto. La E-vortoj eniras kun finajoj. Por plifaciligi la respondon, post la rusaj vortoj enkrampe estas klarigata signifo de la E-vorto.

1) А. . . . н	(agi pulme)
2) н	(noca insekto)
3) н	(malpatrino)
4) н	(NaCl)
5) Пир...да	(korinklini)
6) (...) + (..)	(tuŝante la supran surfacon)+(kvaroble du)
7) з а	(linieto)
8) си. . .	(en superabunda kvanto)
9) В. . . . тека	(nia interna)
10) П. . . . й	(vitaminhava berarbusto)

Solvoj de la taskoj en REGo № 2 (21)

METANAGRAMO: 1. re – ter – kret – sterk – sarket.

KOKTELO: 1) koro; 2) kolo; 3) koro; 4) kapo; 5) avo; 6) stari; 7) piro; 8) pago; 9) reto; 10) veni.

2 personoj sendis ĝustajn respondojn al la taskoj en la antaŭa numero de REGo: Anton Loŝmanov (Komsomoljsk-na-Amure) kaj Vjaĉeslav Roĵdestvenskij (Ĉeljabinsk). Gratulojn! (***Tatjana Auderskaja***)

La solvojn necesas sendi dum 2 semajnoj post ricevo de la gazeto al Tatjana Auderskaja poŝte (Ukrainio, 65026 Odessa-26, p/k 71) aŭ rete (<zoo@te.net.ua>, <verda99@mail.ru>).

UTILAJ ADRESOJ

REU: p/k 57, 105318 Moskvo; retadreso <esperanto@au.ru>;
ttt-ejo <http://www.reu.ru>

Libroservo de REU: p/k 4716, 432063 Uljanovsk; retadreso <yuka@vens.ru>;
plena katalogo <http://reu.da.ru/rus/katalogo.htm>.

REJM: str. Dugina 17 – 62, 140180 Ĵukovskij, Moskva reg.;
retadreso <rej@euro.ru>; ttt-ejo <www.tejo.org/rejm>.

UEA: Nieuwe Binnenweg 176, NL-3015 BJ Rotterdam, Nederlando;
retadreso <uea@uea.org>; ttt-ejo <http://www.uea.org>.

NOVA ROMANO DE M. BRONŜTEJN

La 21-an de majo aperis nova romano de Mikaelo Bronŝtejn “Dek tagoj de kapitano Postnikov” (ISBN 5-86038-027-5; 334 paĝoj + 8-paĝa fotaro; formato 60x90/18; Tiĥvin, 2004; eldonkvanto – 500 ekz.). La unua prezentado de la libro fare de la aŭtoro mem okazis la 27-an de majo en Moskva E-klubo “Lev Tolstoj”. La mendojn bonvolu adresi al <mamuto@rambler.ru>. La libro aperis jam ankaŭ en la Libroservoj. Jen estas opinioj de la provlegintoj:

La historia romano “Dek tagoj de kapitano Postnikov” de Mikaelo Bronŝtejn pri eventoj en Rusia Esperantujo antaŭ centoj da jaroj estas unika fenomeno en nia literaturo. Sub la plumo de la talenta verkisto revivas konataj Movadaj figuroj, inkluzive Ludovikon Zamenhof. Ili agas, vikle dialogas kaj malkovras al ni malklaraĵojn en nia historio. La aŭtoro tre bone konas la

epokon: la homojn, la morojn, la realaĵojn, la gazetaron de tiu periodo kaj lerte enplektas ilin en sian rakontadon. Li bone posedas tiaman lingvaĵon. Ĉio ĉi kreas efikon de ĉesto. Se aldoni, ke la romano havas sufiĉe streĉan, eĉ detektivan, intrigon, rezultas bonkvalita kaj fascina romano.

Boris Kolker (Usono)

Jen la brava, juna, ĉarmega oficiro Postnikov, kiu, en la tempo de niaj pioniroj, gvidis la rusan E-movadon. Eniru en lian vivon, liajn revojn, liajn renkontojn, dum la krozado al Ameriko por la Washingtona Universala Kongreso. Dank’ al kunmetado de tre diversaj dokumentoj, spektu la maturiĝon de nia Historio. Vidu kiel kunagas la noblaj streboj kaj la bazaj impulsoj. Aŭskultu la saĝajn parolojn de Zamenhof, kiujn post jarcento ni ankoraŭ ne funde enlumigis. Kaj se foje la rakonto amare gustas, tamen je la fino ni kapablos danki tiujn tiom sincerajn praesperantistojn. **Marie France Conde-Rey (Francio)**

Mi delonge ne legas tiel nomatajn “historiajn romanojn”, ĉar opinias, ke ĉion en ili diratan elpensas la aŭtoroj. Tamen leginte la novan historian romanon de Mikaelo Bronŝtejn, mi havas la impreson, ke li, doninte multajn dokumentojn kaj citaĵojn el la gazetaro ruslingva kaj esperanta – krom la konversacioj de la konataj historiaj E-personoj – sukcesis kredinde prezenti la tiutempan politikan-socian atmosferon en Rusio kaj en la esperantista medio. Leginda libro! **Vladimir Samodaj (Moskvo)**

REGO (Rusia Esperanto-Gazeto)

№ 3 (22) junio 2004

komuna eldono de REU kaj REJM

redaktas Garik Kokolija kunredaktas Viktor Aroloviĉ
poŝta adreso Pjaticnikoje ŝosse 45 – 105, 125310 Moskvo, Rusio
retadreso <gazeto@mail.ru>

abontarifoj por 2004:

por loĝantoj de Rusio kaj aliaj landoj de KŜŜ – 140 rubloj sendendaj al:

Георгий Владимирович Коколия, Пятницкое шоссе 45 – 105, 125310 Москва

por loĝantoj de aliaj landoj – 15 eŭroj pagendaj al la konto **kklg-r** ĉe UEA